அருள் உரை

72

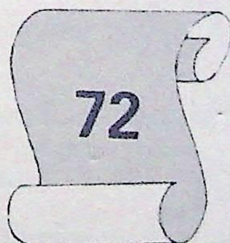




ஜகத்குரு ஸ்ரீ காஞ்சி காமகோடி ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்திர சரஸ்வதி

சங்கராச்சாரிய ஸ்வாமிகளின்

அருள் உரை





விகடன்

வெளியீடு

முதற்பதிப்பு: ஜனவரி, 1994.

பின் அட்டை ஓவியம். சில்பி

விலை ரூ. 3

'தெய்வத்தின் குரல்' (வானதி பதிப்பகம்) நான்காம் பகுதியிலிருந்து தொகுக்கப் பட்டது.

ஆனந்த விகடன்,
757, அண்ணா சாலை,
சென்னை-600 002.

அத்வைதம்



காம-க்ரோதம்

'அதுவா, இரண்டு சக்திகள் காரணம்' என்று பகவான் பதில் சொல்கிறார். அவை என்னென்ன என்று பேரைச் சொல்கிறார்.

காம ஏஷ க்ரோத ஏஷ ரஜோகுண ஸமுத்பவ: I
மஹாசநோ மஹா பாப்மா வித்த்யேந - மிஹ வைரிணம் II

'ஏஷ' - இது; எது காரணம் என்று கேட்டாயே, அது என்னவென்றால்,

'காம:' - காமம். அதாவது ஆசைதான் மனிதனைப் பாபத்தில் தள்ளுவதான எல்லா கெட்ட வ்ருத்திகளையும் தூண்டிவிடும் மூல காரணம்.

அது மட்டும்தானா? இன்னொன்றும் இருக்கிறது.

'ஏஷ: க்ரோத:' - அந்த இன்னொன்று என்னவென்றால் 'க்ரோதம்'; அதாவது கோபம்.

இந்த இரண்டும்,

'ரஜோகுண ஸமுத்பவ' மானவை - அதாவது மனுஷ மனஸு சாந்தமாகி ஸாத்விகமாகவுமில்லாமல், ஓய்ந்து மந்தித்துப் போய்த் தாமஸமாகவுமில்லாமல், வேகப்பட்டுக் கொண்டு கொந்தளிப்பிலே இருக்கிற ஒரு நிலை உண்டே, அந்த நிலைக்கு

ஆதாரமாயுள்ள குணமான ராஜஸத்தில் உண்டானவை; 'ரஜோ குண ஸமுத்பவ:'

'உண்டானவை' என்று நான் சொன்னாலும் பகவான் ஒருமையில் 'உண்டானது' என்றுதான் சொல்கிறார் – 'ஸமுத் பவ:' என்பது ஒருமைதான். காமம் ஒரு காரணம், இன் னொன்று க்ரோதம் என்பதாக இரண்டைச் சொல்லிவிட்டு, 'அவை ரஜோகுணத்தில் உண்டானவை' என்காமல், 'அது ரஜோகுணத்தில் உண்டானது' என்று சொன்னால் இது சொற் குற்றம்தானே என்றால், குற்றம் பகவான் மேலில்லை. என் குற்றம்தான். காமம் தவிர இன்னொன்று க்ரோதம் என்று நான்தான் சொன்னேன். பகவான் அப்படிச் சொல்லவில்லை.

'எது ஜீவனைப் பாபத்திலே பிடித்துத் தள்ளுகிறது!' என்று அர்ஜுனன் கேட்டதற்கு, 'எதுவா? அதுதான் காமம், அதுதான் க்ரோதம், அது ரஜோகுணத்தில் உண்டானது; காம ஏஷ க்ரோத ஏஷ ரஜோகுண ஸமுத்பவ:' என்றே சொல்கிறார். அதாவது காமமாக இருக்கிற அதுவேதான் க்ரோதமாகவும் இருக்கிறது என்று அர்த்தம் பண்ணிக் கொள்ளும்படிச் சொல் லியிருக்கிறார். காமத்துக்கு இன்னொன்று க்ரோதம் என்று காட்ட இங்கே வார்த்தை இல்லை. 'காமமும் க்ரோதமுமாகிய ஒரு கெட்ட சக்தி' என்று வைத்துக் கொள்ளலாம். ஆனாலும் காம-க்ரோதம், அதாவது விருப்பு-வெறுப்பு என்று இரட்டை யாக நாம் எப்போதும் சொல்வதாலேயே அந்தப் பழக்கத்தில் நான்தான் ஒன்று, இன்னொன்று என்று சொல்லிவிட்டேன்.

அப்படியானால் காமமும் க்ரோதமும் ஒன்றா என்ன? காமம் ஆசைப்படுகிற உணர்ச்சி; விருப்புணர்ச்சி. க்ரோதம் என்பதோ த்வேஷ உணர்ச்சியில் உண்டாவது. நேர்மாறான விருப்பும் – வெறுப்பும் எப்படி ஒன்று? ஸ்வதர்மம் வேண்டாம் என்று விடுவது வெறுப்பிலே. பரதர்மம் வேண்டும் என்று எடுத்துக்கொள்வது விருப்பத்திலே. இந்த இரண்டும் எப்படி ஒன்று?

ஒன்றுதான். யோசித்துப் பார்த்தால் புரியும். காமமே நிறைவேறாதபோது க்ரோதம் என்ற ரூபத்தை எடுத்துக் கொள்கிறது என்று புரியும். நமக்கு ஒன்றிலே ஆசை இருந்து அது கிடைக்காவிட்டால்தான் கோபம் உண்டாகிறது. நமக்கு

ஒருத்தரிடம் வெறுப்பு ஏற்படுகிறதென்றால் அது நமக்கு எது விருப்பமோ, அதற்கு மாறாக அவர் நடக்கிறார் என்பதால் தான். நம் விருப்பப் பூர்த்திக்குத் தடை ஏற்பட்டால் அதுவே வெறுப்பாகிறது. நம் ஆசையின் நிறைவேற்றத்துக்கு எதுவோ குறுக்கே வந்தால் அதனிடம் கோபம் உண்டாகிறது. பரதர்மத் திலே ஏற்படுகிற ஆசை அல்லது விருப்பத்துக்குத் தடையாக இருக்கிறது என்பதால்தான் ஸ்வதர்மம் வேண்டாம் என்று அதை வெறுத்து விட்டுவிடத் தோன்றுகிறது. ஒவ்வோர் ஆசைக்கும் இப்படியே. ஆசையாலேயே த்வேஷம் ஏற்படு கிறது. பந்தை எறிகிறோம் – இதுவே நம் ஆசையின் ஓட்டம் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்கள். அப்போது குறுக்கே தடை யாகச் சுவர் மாதிரி எதுவோ வருகிறது. உடனே பந்து நம்மிடமே திரும்புகிறதல்லவா? அப்படித் திரும்பும் வேகம் தான் க்ரோதம்.

ஆசார்ய பாஷ்யமும் இப்படித்தான் காமம் க்ரோதம் என்ற இரண்டையும் ஒன்றாகவே சொல்கிறது. 'காமமேதான் ப்ரதிஹதமாகிறபோது க்ரோதமாகப் பரிணமிக்கிறது' என்று ஆசார்யாள் சொல்கிறார். 'ப்ரதிஹதம்' என்றால் ஒன்றிலே போய் மோதிக்கொண்டு திரும்புவது என்று அர்த்தம்.

ஆனால் நடைமுறையில் விருப்பு–வெறுப்பு என்கிறவை எதிரெதிர் உணர்ச்சிகளாகத் தெரிவதால் இரண்டாகச் சொல் கிறோம்.

பகவானே இன்னோரிடத்தில் (2–62) சொல்லியிருக்கிறார்:

காமாத் க்ரோதோ (அ)பிஜாயதே ।
(ஆசையிலிருந்து கோபம் பிறக்கிறது.)

மேலே அர்ஜுனன் கேள்விக்குப் பதில் சொன்னபோது, காம-குரோதம் என்று இரண்டு மாதிரி சொல்லி, இரண்டு இல்லை என்றும் தெரிவிக்கிற விதத்தில் அப்புறம் ஒருமையில் சொன்னாரென்று பார்த்தோம்.

இன்னோரிடத்தில் (16–21) ஒன்றில்லை, இரண்டில்லை, மூன்று விஷயங்களைச் சொல்கிறார். பாபத்தில் தூண்டுவது காம-குரோதம் என்று மேலே சொன்னாரோல்லியோ? அந்தப்

பாபத்தினால் நமக்கு ஸம்பவிப்பது என்ன? ஸம்ஸாரம். ஸம்ஸாரத்திலும் ரொம்பக் கோரமான அனுபவம் நரகவாஸம். நரகத்தைப் பற்றித்தான் மூன்று விஷயங்களைச் சொல்கிற இடத்தில் குறிப்பிடுகிறார்:

த்ரிவிதம் நரகஸ்யேதம் த்வாரம் நாசந – மாத்மந: I

'ஆத்ம நாசம் என்ற நரகத்துக்கு வழி திறந்துவிடுகிற வாசல்கள் மூன்று விதமானவை.'

என்னென்ன?

காம க்ரோதஸ் – ததா லோப:

'காமம், க்ரோதம், லோபம் என்கிறவை.'

'லோபம்' என்றால் என்ன? காமத்திலேயே ஓர் அம்சம் தான் அது. புருஷனுக்கு ஸ்த்ரீயிடம், ஸ்த்ரீக்குப் புருஷனிடம் உண்டாகும் ஆசையிலிருந்து, பீச்சுக்குப் போக வேண்டும், அங்கே சுண்டல் வாங்கிச் சாப்பிட வேண்டும் என்றிருக்கிற ஆசை வரை லோகத்தில் எத்தனை ஆயிரம் தினுஸு ஆசையிருக்குமோ அத்தனையும் காமம்தான். மஹாப் பெரியவர்களுக்குத் தன்னைத்தானே தெரிந்துகொண்டு தானாக இருக்க வேண்டும் என்ற உசந்த நாட்டமிருக்கிறதே, இதைக்கூட உபநிஷத்தில் 'ஆத்ம காமம்' என்றுதான் சொல்லியிருக்கிறது என்றேனே! இத்தனை விதமான ஆசைகளுக்குள்ளே பொருளில், ஸொத்தில் இருக்கிற ஆசைக்கு மாத்திரம் லோபம் என்று பெயர். தன் பொருளை விடவே மனஸில்லாமல் இறுகப் பிடித்துக் கொண்டிருப்பவனை லோபி என்கிறோம்.

ஆக லோபமும் காமத்தின் ஒரு 'பார்ட்'டாகவே இருந்தும் பகவானே இங்கே, 'த்ரிவிதம் – மூன்று தினுஸு; ஒன்று – காமம், இரண்டு – க்ரோதம், மூன்று – லோபம்' என்கிறார்.



தீயவை அனைத்தும் ஆசையிலிருந்தே

ஷட்ரிபுக்கள் என்று ஆறு உட்பகைவர்களைச் சொல்வதில் காமம், க்ரோதம், லோபம் முதல் மூன்று. மோஹம், மதம், மாத்ஸர்யம் என்பவை பாக்கி மூன்று. யோசித்துப் பார்த்தால் இதுகளும் காமத்திலே, ஆசையிலே பிறந்தவைதான். மோஹம் என்பது என்ன? ஒன்றிடம் ஆசையினாலே அப்படியே அறிவிழந்து மயங்கிக் கிடப்பதுதான். மதம் என்பதும் தம் ஆசைப் படிக்கெல்லாம் இருக்கலாமென்ற திமிர்தான்; அல்லது நம் ஆசைப்படி நடந்துவிட்டது என்ற திருப்தியில் உண்டாகும் கொழுப்புத்தான். மாத்ஸர்யம் என்பதாக இன்னொருத்தனிடம் பொறாமைப்படுவது எதனால்? நம்மிடம் இல்லாத எதுவோ ஒன்று அவனிடம் இருக்கிறது; பணமோ, புத்தியோ, செல்வாக்கோ எதுவோ ஒன்று, அது நம்மிடம் இல்லையே என்பதால்தான் மாத்ஸர்யம். அதாவது, அது நமக்கு வேண்டும் என்ற ஆசைதான் மாத்ஸர்யத்தை உண்டாக்குகிறது. இவ்வாறாக, உட்பகைவர் என்கிற ஆறு அஸுரர்களுக்கும் காமம்தான் மூலம் என்றாயிற்று.

ஆகையால் ஸதா ஸர்வ காலமும் நம்மைப் பிய்த்துப் பிடுங்கிக் கொண்டிருக்கிற தேவாஸுர யுத்தம் நிற்க வேண்டுமானால் மூல விரோதியாக இருக்கப்பட்ட காமம் என்கிற அஸுரனை இல்லாமல் பண்ணிவிட வேண்டும். ஜீவன் சாந்த நிலை அடைய ஒரே வழி – ஆசா நாசம்தான்.

'காமம் என்ற பெருந்தீனிக்காரனான பாபியை உன்னுடைய பரம விரோதி என்று புரிந்துகொண்டு சண்டை போடு: **மஹாசநோ மஹா பாப்மா வித்த்யேநமிஹ வைரிணம்.**'

காமத்தை அது இது என்று அஃறிணையாகச் சொல்லாமல்

அவன், பெருந்தீனிக்காரன் என்று personify செய்து சொல்கி றார். பரமாத்மத் தத்வமே அவராக வந்திருக்கிறது. ஜீவனைத் தூக்கி விடுவதற்காகத் தத்வப்பொருள் க்ருஷ்ண பரமாத்மா வாகக் கண், காது, மூக்கோடு personify ஆகி வந்திருக்கிறது. அப்படிப்பட்ட தாம், ஜீவனைக் குழியிலே தள்ளும் தீய சக்தியையும் ஓர் ஆளாகத்தான் சொல்ல வேண்டுமென்று, இப்படிச் சொல்கிறார். இவர் தேவ சக்தி; அது அஸுர சக்தி.

'மஹாசனன், மஹாபாப்மா' என்று காமத்தை, அல்லது காமனை (அவனிலேயே க்ரோதனும் அடக்கம். அப்படிப் பட்ட காமனை)ச் சொல்கிறார்.

'மஹாசந:' – பெருந்தீனிக்காரன். 'அசநம்' என்றால் சாப்பாடு. 'அசனன்' என்றால் சாப்பிடுகிறவன். அக்னிக்கு 'ஹுதாசனன்' என்று பெயர். ஆஹுதியைச் சாப்பிடுபவனா தலால் இப்படிப் பேர். 'மஹா அசனன்' – நிறையச் சாப்பிடு கிறவன். 'கொண்டா, கொண்டா!' என்று வாங்கிச் சாப்பிடும் குண்டோதரன். விஷயானுபோகங்களை இப்படித்தான் இந்த்ரியங்கள் மூலம் வாங்கி வாங்கித் தின்றுகொண்டே இருக்கிறான் காமன்.

இவன் 'மஹா பாப்மா'. 'பாப்மா' என்றால் பாபம்தான். உபநிஷத்தில் ஆத்மா பாபமற்றது என்று சொல்லுமிடத்தில் 'அபஹத பாப்மா' என்று இருக்கிறது.* காமத்தைக் காமன் என்கிற மாதிரி அவனையே பாபி, பாபாத்மா என்ற அர்த்தத் தில் 'பாப்மா' என்கிறார். ஸாதாரண பாபி இல்லை; 'மஹா பாப்மா', அதாவது, பெரும்பாவி. ஜீவர்களைப் பாபத்தில் புகுத்துவது யார் என்று அர்ஜுனன் கேட்டானே, அது இவன்தான். அதனால் இவன் மஹாபாபத்தின் வடிவமாகவே இருக்க வேண்டும்.

'இவனையே ஸம்ஸாரத்தில் பெரிய சத்ருவாக நீ அறிய வேண்டும்' என்கிறார் பகவான். 'வித்த்யேநம் இஹ வைரிணம்.'

'இஹ' – 'இஹ – பர' என்பதில் 'இஹ'மான ஸம்ஸாரத்தில்,

'ஏநம்' – இவனையே; காமத்தையே,

---

* சாந்தோக்யம் 8, 1, 5. 8.41

'வைரிணம்' – சத்ருவாக; அதாவது தேவாஸுரப் போரில் அஸுர ராஜாவான முதல் விரோதியாக,

'வித்தி' – அறிவாயாக!

'இப்போது கௌரவ ஸேனையோடு நீ போட வேண்டிய யுத்தம் லோகத்துக்காக. உனக்காக நீ போட்டுக்கொள்ள வேண்டிய்து துரியோதனன் ஸ்தானத்தில் ஆசையஸுரன் தலைமை வஹிக்கிற துர்வ்ருத்தி ஸேனையோடுதான்' என்கி றார் பகவான்.

ஸரி, ஆசையால்தான் அத்தனை கஷ்டமும் என்று தெரிந்து விட்டது. ஆசை என்பது மனஸுக்கு ரொம்பவும் ஸௌக்யத் தைத் தருகிற மாதிரித் தோன்றினாலும், ஸௌக்யத்தை அடை யவே நாம் நமக்கு ஏற்படுகிற ஆசைகளை நிறைவேற்றிக் கொள்ள முயல்கிறோமாயினும், கஷ்ட பரம்பரை அத்தனைக் கும் அதுதான் காரணம் என்று தெரிகிறது. ஆசார்யாள் தம்முடைய பாஷ்யத்தில், இதன் நிமித்தமாகத்தான் ப்ராணி களுக்கு ஸர்வ அனர்த்த ப்ராப்தியும் என்கிறார். நிறைவேறா விட்டால் கோபம்; அனுதாபம், தயை முதலான குணங்களை அழித்துக்கொண்டு ஒரு தானமோ, தர்மமோ, உபகாரமோ பண்ணாமல் நம்மிடம் உள்ளதைப் பேராசையோடு பிடித்துக் கொண்டிருக்கிற லோபம்; இப்படிப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிற வஸ்துவிலேயே புத்தியை இழப்பதான மோஹம்; ஆசை நிறைவேறிவிட்டாலோ அந்தத் திமிரிலே மதம்; இன்னொருத் தனிடம் இருப்பதில் நமக்குள்ள ஆசையால் அவனிடம் உண்டாகும் மாத்ஸர்யம் – என்றிப்படி பாபத்துக்குமேல் பாபமாக நம்மை அஸுரர்கள் நரகத்துக்கு இழுப்பதெல்லாம் ஆசையை மூலமாக வைத்துத்தானே?

ஆசை என்பது எப்படிப் பார்த்தாலும் பொல்லாததாக இருக்கிறது – நிறைவேறினாலும் மதத்தை உண்டாக்குகிறது; ஆசை தன்னுடைய நிறைவேற்றத்தால் கிட்டிய பொருளிடம் மோஹத்தையும், அதைக் கொஞ்சங்கூட மற்றவர்களுக்கு ப்ரயோஜனப்படுத்தக் கூடாது என்ற லோப குணத்தையும் ஏற்படுத்துகிறது. நிறைவேறாவிட்டாலோ க்ரோதம், மாத்ஸர் யம் இவற்றை ஏற்படுத்துகிறது.

இது தெரிந்துவிட்டது. அதாவது, அத்தனை கஷ்டமும் காமம் ஒன்றால்தான், எல்லாக் கஷ்டத்துக்கும் மூலமான அஸுரன் இதுதான் என்று தெரிந்துவிட்டது. ஸௌக்யத்துக் காக ஆசைப்பட்டுப் பரம அஸௌக்யத்தில், கஷ்டத்தில் போய் மாட்டிக் கொள்கிறோம்!



சந்தோஷத்தினாலேயே கஷ்டம்

ஸௌக்யம் என்று போய்க் கஷ்டத்தில் விழுகிறோம். ஸந்தோஷம் தருவது என்று நினைத்து ஆசையை வளர்த்துக் கொண்டு அதனாலேயே துக்கத்தை அடைகிறோம். இங்கேயும் ஆசை நிறைவேறாவிட்டால்தான் துக்கம் என்றில்லை; ஆசை யின் நிறைவேற்றத்தாலேயும் துக்கம்தான். எப்படியென்றால் ஆசை நிறைவேற்றத்தால் எதைப் பெற்றோமோ அது கையை விட்டுப் போய்விடப் போகிறதே என்று துக்கம். அதோடு பயம். இந்தப் பயம் நிஜமாயும் ஆகிவிடுகிறது. நமக்குக் கிட்டிய ஆசை வஸ்து நம்மை விட்டுப் போய்விடுகிறது. ப்ரியமானவர் செத்துப் போகிறார்; பணத்தைத் திருடன் கொண்டு போகி றான், அல்லது பாங்கு முழுகிப் போகிறது, அல்லது நமக்குத் திருட்டுப் போனதாக நேரே தெரியாவிட்டாலும் பண வீக்கத் தில் அதன் மதிப்புக் குறைந்து, 'ஐயோ! வீடு வாங்கலாம், கல்யாணம் பண்ணலாமென்று வயிற்றைக் கட்டி வாயைக்கட்டி மீத்தினோம்; இப்போது பார்த்தால் இதே ஸேவிங்ஸ், க்ரவுண்ட் வாங்கக் கூடப் போதவில்லையே, வரதக்ஷிணைக்குக்கூடப் போதவில்லையே!' என்று துக்கிக்கும்படி ஏற்படுகிறது.

ஸந்தோஷம் தரும் என்றுதான் ஒன்றுக்கு ஆசைப்படுகிறோ மென்றாலும் அதை அடைவதற்கே வேறு எத்தனையோ கஷ்டப்பட வேண்டியதாகிறது. சினிமா பார்த்து சந்தோஷப் பட வேண்டுமானால் எத்தனையோ நாழி 'க்யூ'வில் கால் வலிக்க நிற்க வேண்டியிருக்கிறது. அப்புறம் ஒரே புழுக்கத்தில்

கண்ணை எரிய வைக்கிற வெளிச்சத்தோடு, காதைத் துளைக்கிற சத்தத்தோடு ஓடுகிற சினிமாவைப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. அதனால், தலைவலியும் கண்ணெரிச்சலும் உண்டாகின்றன. கிரிக்கெட் பார்த்து ஸந்தோஷப்பட வேண்டுமானால் முதல் நாள் ராத்திரியே அங்கே போய்ப் பனியில் படுத்துக் கொண்டு, பட்டினி கிட்டினி பார்க்காமல் அவதிப்பட்டுக் கொண்டுதான் இடம் பிடிக்க வேண்டியிருக்கிறது என்கிறார்கள். இப்படித்தான் எதற்கு ஆசைப்பட்டாலும் அது கிடைப்பதற்குக் கூலியாகக் கஷ்டம் ஏதாவது படும்படியே இருக்கிறது. நல்லதற்கு ஆசைப்பட்டாலுங்கூடத்தான். ஸ்ரீரங்கத்தில் வைகுண்ட ஏகாதசி, சிதம்பரத்தில் ஆர்த்ரா தரிசனம் பார்க்கணும் என்று நல்லதாக ஆசைப்பட்டாலும் எத்தனையோ இடிமொத்துப்பட்டுக் கொண்டு, பனியிலே குளிரிலே ராவெல்லாம் விறைத்துக் க்யூவில் கால் கடுத்துக் கஷ்டப்படத்தான் வேண்டியிருக்கிறது. பூஜை பார்க்க வேண்டும், தீர்த்தம் வாங்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்கிற ஆசையில் (நல்ல ஆசைதான், அதில்) நீங்கள் (இந்த மடத்துக்கு) வந்தால் நான் மத்யானம் இரண்டு மணி, மூன்று மணிவரை உங்களைப் பட்டினி போட்டுக் கஷ்டப்படுத்துகிறேன்! நல்ல லக்ஷ்யத்துக்கு ஆசைப்பட்டு யோகம், சாதனை என்று எது செய்வதானாலும் அதிலே எத்தனையோ கஷ்டம். பத்மாஸனம் போட்டுக் கொள்வதென்றால் காலை முறித்து விடுகிற மாதிரி வலிக்கிறது! பூஜை என்றால் இந்தப் புஷ்பம், பத்ரம் இந்த ஸ்வாமிக்கு, இன்னொரு புஷ்பம், பத்ரம் இன்னொரு ஸ்வாமிக்கு, இதற்கு இந்த நைவேத்யம், அதற்கு அந்த நைவேத்யம் என்றெல்லாம் வைத்துக் கஷ்டப்படுத்தியிருக்கிறது. இன்னம் பஹு கஷ்டமாக உபவாஸம் இருப்பது, அங்க ப்ரதக்ஷிணம் பண்ணுவது, செடில் குத்திக்கொள்வது என்றெல்லாம் வேறு! 'அப்படியானால் ஸாதனை வேண்டாமா, உத்ஸவங்கள் பார்ப்பதும் க்ஷேத்ராடனம் பண்ணுவதும் கூடாதா, பூஜை பண்ண வேண்டியதில்லையா?' என்றால், இந்த விஷயத்துக்கு – அதாவது நல்லதாக ஆசைப்பட்டு அதற்காகக் கஷ்டப்படுவது என்ற சமாசாரத்துக்கு – அப்புறம் வருகிறேன். இங்கே சொல்ல வந்தது எப்படிப்பட்ட ஆசையாயிருந்தாலும், 'ஆசை வர வர ஆய்வரும் துன்பம்' என்பதுதான்.

எந்த ஆசையும் உண்டாவதற்குக் காரணம் என்ன? நாம்

ஸந்தோஷத்தைத் தேடுவதுதான். ஸந்தோஷம் என்பதைவிட ஆனந்தம் என்பதுதான் சரியான வார்த்தை. ஏனென்றால் நாம் 'சந்தோஷம்' என்பதுதான் ஆனந்தம், இன்பம், happiness (happiness-க்கு மேலே bliss, அதற்கு மேலே joy) என்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் அப்படியில்லை. 'சந்தோஷம்' என்பது 'திருப்தி' என்றே பொருள்படுவது. தோஷம் (tosham) என்றால் திருப்தி. நல்ல ஆழ்ந்த திருப்தி சந்தோஷம். ஆனந்தப் படுவதும், திருப்தி கொள்வதும் நெருக்கமாகத் தொடர்பு கொண்டவைதான் என்றாலும் இரண்டும் ஒன்று என்று சொல்ல முடியாது. அதற்கப்புறம் அதிருப்திப்பட எதுவுமே உண்டாக முடியாது என்று நிறைந்த நிறைவாக, முடிந்த முடிவாகத் திருப்திப்படும் ஆத்மானந்தம் ஒன்றில்தான் இரண்டும் ஒன்றே ஆகிவிடுகின்றன. மற்ற விஷயங்களில் ஆனந்தத்துக்கும் திருப்திக்கும் கொஞ்சம் வித்யாசமிருப்பதாகத் தான் பார்க்கிறோம். மந்த மாருதம் வீசினால் ஆனந்தமாயிருக் கிறது என்போமே ஒழிய, திருப்தியாயிருக்கிறது என்று சொல்ல மாட்டோமல்லவா? எதிர்பார்க்கிற ஆசைப் பூர்த்திக்கு மட்டுமே 'திருப்தி' என்பது பொருந்துகிறது. எதிர்பாராமல் கிடைப்பதை 'திருப்தி' என்னாமல் 'ஆனந்தம்' என்று மட்டுமே சொல்கிறோம்.



ஆசையும் இன்ப-துன்பங்களும்

ஆனந்தம் தருகிறது என்பதற்காகத்தான் ஒன்றில் ஆசை வைக்கிறோமென்று சொல்ல வந்தேன். ஆனால், அந்த ஆசை ஒன்று, ஆனந்தத்தையே தராமல் துக்கத்தைக் கொடுக்கிறது; அல்லது கொஞ்சம் ஆனந்தத்தையும் நிறையத் துக்கத்தையும் கொடுக்கிறது; இல்லாவிட்டால் ஸமமாகக் கொடுக்கிறது. இப்படியெல்லாமின்றி நாம் விசேஷமாக ஆசைப்படாமல் தானாகவே ஓர் ஆனந்தம் வருகிறது, அது துக்கக் கலப்பே

இல்லாத ஆனந்தமாயிருக்கிறது என்றாலும் அந்த ஆனந்தம் சாச்வதமாயிருக்க மாட்டேனென்கிறது. கொஞ்ச காலத்துக்கு அப்புறம் அது எங்கேயோ ஓடிப்போய் மறுபடி நம்முடைய அழுகைகள் நம்மைப் பிடித்துக்கொண்டு துக்கப்படுகின்றன. இந்த ஆனந்தம் நமக்குத் தெரியாமலே இருந்திருந்தால்கூட நாம் பாட்டுக்கு இருந்திருப்போம். நடுவாந்தரத்தில் அது வந்து அப்புறம் ஓடிவிட்டதாலேயே, மறுபடி அந்த மாதிரி வருமா, வருமா என்று ஏக்கமுண்டாகிறது!

பணத்தால் ஆனந்தம் வரும் என்று ஆசைப்பட்டு ரேஸுக்குப் போகிறான். இருப்பதையும் கோட்டை விட்டுவிட்டு 'ஹோ'வென்று அழுகிறான். இது ஆனந்தமே தராமல் துக்கம் மட்டும் தருகிற ஆசை. கண்ணால், காதால் ஆனந்தம் வரும் என்று ஆசைப்பட்டு சினிமாவுக்கு, (சங்கீத) சபாவுக்குப் போகிறான். சினிமா கொஞ்சம்கூட நன்றாகயில்லை, ஒரே பேயும் கொலையுமாக வந்து குலை நடுக்குகிறது. 'ஆனந்தம் என்று வந்து விலை கொடுத்து இதை வாங்கிக்கொண்டோமே; பொழுதும் பணமும் வேஸ்ட் ஆச்சே' என்று எரிச்சலும் துக்கமும் வருகின்றன. வித்வானுக்குத் தொண்டைக்கட்டு; ஒரே அபஸ்வரம் என்றால், ஆனந்தத்துக்காக சபாவுக்குப் போனவனுக்கு எப்படியிருக்கும்? வெங்காய சாம்பாரோடு தோசை தின்னலாமென்று நாக்காலும், மூக்காலும் (நாக்கு ருசியைப் போலவே மூக்கு 'கமகமா'வினாலுந்தான் தீனி, ஆசை) ஆனந்தமடைய ஆசைப்பட்டுக் கொண்டு கிளப்புக்கு (ஓட்டலுக்கு)ப் போகிறான். அங்கே ஆறிப் போனதாக, ஊசிப் போனதாகச் சுட்ட எண்ணெயில் பண்ணினதை (சர்வர்) கொண்டு வந்து வைக்கிறான். வாயில் வைக்க வழங்கவில்லை. வந்து விட்டோமே, ஆர்டர் பண்ணிவிட்டோமே என்று முழுங்கி வைக்கிறான். கஷ்டம் அதோடு போகவில்லை. தலையைச் சுற்றுகிறது. வாந்தி பண்ணுகிறது. ஸ்பரிச உணர்ச்சியால் சரீரத்துக்கு ஆனந்தம் ஏற்படும் என்று ஆசைப்பட்டுக்கொண்டு ஜிலு ஜிலு என்று 'ஷவர்பாத்'தில் போய் நிற்கிறான். அது ஒரே சில்லிப்பாகக் கொட்டி விறைக்க வைக்கிறது. ஜலதோஷமும் மண்டையிடியும் வருகின்றன.

இதெல்லாம் ஆனந்தம் என்று தேடிப்போய் ஆனந்தக் கலப்பே இல்லாமல் துக்கத்தை மட்டும் பெற்றுக்கொள்வதற்கு

த்ருஷ்டாந்தம். சப்த, ஸ்பர்ச, ரூப, ரஸ, கந்தம் என்று பஞ்சேந்த்ரியங்களால் ஆசைப்படுகிறவற்றுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் கொடுத்தேன். கச்சேரியில் சத்தம், சினிமாவில் சத்தம், ரூபம் இரண்டும். ரசமும் கந்தமும் ஹோட்டலில். ஸ்பர்சம் 'ஷவர் பாத்'.



ஐம்புலனாலும் அழிவடையும் மானுடன்

'விவேக சூடாமணி' என்று ஓர் உத்தமமான ஞான நூல். நம்முடைய ஆசார்யாள் பண்ணினது. அதிலே ஒரு ச்லோகத்தில் இந்தப் பஞ்சேந்த்ரிய ஸமாசாரம் வருகிறது. ஒவ்வொரு ப்ராணி, இந்த ஐந்து இந்த்ரியங்களில் ஒவ்வொன்றினால் மட்டும் ஆசை வாய்ப்பட்டு நாசத்தை அடைவதைச் சொல்லி, மனுஷ்ய ப்ராணி மட்டும் ஐந்து இந்த்ரியங்களில் ஒவ்வொன்றாலுமே, அதாவது ஐந்தாலுமே மோஹிக்கப்பட்டு அழிவதைச் சொல்லி எச்சரிக்கிறார், துக்கப்படுகிறார்.

மான் சப்தத்தினால் நாசமடைவது. வேடன் கொம்பு ஊதுவான். அதைக் கேட்கிற ஆசையால் மான் மயங்கி நிற்கும்போதே பாணம் போட்டு அடித்துவிடுவான்.

யானை ஸ்பர்சத்தால் நாசத்தைத் தேடிக் கொள்கிறது. 'கெட்டா' (Khedda) என்று மைஸூர்க் காடுகளில் பண்ணுகிறார்கள் - யானையே கொள்ளும்படியான பெரிய பள்ளம் தோண்டி, மேலே அது பள்ளம் என்று தெரியாதபடி செத்தை செடி கொடிகளைப் பரப்பி வைத்திருப்பார்கள். பிடிக்க வேண்டிய ஆண் யானை பள்ளத்துக்கு ஒரு திக்கில் இருக்கிறது என்றால், அதற்கு எதிர் திக்கில் பள்ளத்துக்கு அந்தண்டை ஏற்கெனவே பிடித்துப் பழக்கப்படுத்திய ஒரு பெண் யானையைக் கட்டி வைத்திருப்பார்கள். அதை ஸ்பரிசித்து ரமிக்க வேண்டும் என்று ஆண் யானைக்கு ஆசை உண்டாகும். அந்த மோஹத்தில் அது குறுக்கே இருக்கிற பள்ளத்தைப் பள்ளம்

என்றே தெரிந்து கொள்ளாமல், செத்தை செடி கொடியின் மேலாக ஓடும். அவற்றால் இதன் 'வெயிட்'டைத் தாங்க முடியுமா? அப்படியே ஒடிந்து அதுகள் விழ, யானையும் பள்ளத்தில் தொபுகடீர் என்று விழுந்துவிடும்; பிடித்து விடுவார்கள்.

ரூபத்தால் நாசமடையும் ஐந்து விட்டில்பூச்சி – தீபத்தின் பளீர் ரூபத்தில் ஆசைப்பட்டுத்தானே வந்து அதில் விழுந்து மடிகிறது? 'ரஸம்' என்பதாக வாய்க்கு ஆசை காட்டும் ஆஹாரத்தால் மீன் உயிரை விடுகிறது – தூண்டிலில் உள்ள புழுவைத் தின்ன ஆசைப்பட்டுச் சாகிறது. வண்டு கந்தத்தினால் மரணத்தைத் தேடிக் கொள்கிறது. பெரிசு பெரிசாகச் சம்பகப் பூக்கள் உண்டு. அதன் வாஸனையில் நமக்கே மூக்கில் ரத்தம் கொட்ட ஆரம்பித்துவிடும் – அத்தனை தீக்ஷ்ணமான ஸுகந்தம்! இப்படிப்பட்ட புஷ்பங்களுக்குள்ளே போய் வண்டு உட்கார்ந்து கொண்டு அப்படியே தன் மதி இழந்து சொக்கிப் போய்விடும். அப்போது புஷ்பத்தின் இதழ் ஒவ்வொன்றாக மூடிக்கொண்டு, மலர்ந்திருந்த புஷ்பம் நன்றாகக் கூம்பிவிடும். அதற்குள் மாட்டிக்கொண்ட வண்டுக்கு அதோடு ஆயுஸு தீர்ந்துபோகும். இப்படி 'பஞ்ச' இந்த்ரியங்களில் ஒவ்வொன்றால் ஒவ்வொரு ப்ராணி 'பஞ்சத்வம்' (மரணம்) அடைகிறது என்று ஆசார்யாள் சிலேடை செய்கிறார். மனுஷ்யன் ஐந்தாலுமே அழிகிறானே என்று பரிதாப்படுகிறார்:

சப்தாதி: பஞ்சபிரேவ பஞ்ச பஞ்சத்வம் – ஆபு:
ஸ்வகுணேந பத்தா: I
குரங்க – மாதங்க – பதங்க – மீந – ப்ருங்கா நர:
பஞ்சபிரஞ்சித: கிம் II

'குரங்க' என்றால் மான்; குரங்கில்லை. 'மாதங்கம்' என்றால் யானை. 'பதங்கம்' விட்டில். மீனம்தான் மீன். ப்ருங்கம் என்றால் வண்டு.

'நர' – மனுஷ்யனானவன்; 'பஞ்சபி' – ஐந்தாலும் (ஐம்புலனாலும்); 'அஞ்சித' – கவரப்பட்டிருக்கிறான். 'பஞ்சபி: அஞ்சித' என்பது ஸந்தியில் 'பஞ்சபிரஞ்சித' என்றாகியிருக்கிறது. 'கிம்' என்று முடித்திருக்கிறார். 'கிம்' என்றால் 'என்ன'. 'ஐயோ, இப்படி மனுஷ்ய ஜீவனானது பஞ்சேந்த்ரியத்தாலும் கவர்ந்திழுக்கப்படுகிறதே, என்ன பண்ணலாம்?' என்று

பரம கருணையோடு, 'கிம்' போட்டிருக்கிறார்.

ஆசை, ஆனந்தம் என்று போய் அடியோடு ஏமாந்து நாசமடைவதைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தேன்!

ஆனால் எப்போதும் இந்த மாதிரி அடியோடு கெடுதலாகத்தான் நடக்கிறது என்று 'பெஸ்ஸிமிஸ்டிக்காக'ச் சொல்லக் கூடாது. இப்படியும் அனேக சமயங்களில் நடக்கிறதென்றே காட்டவந்தேன். கொஞ்சமாவது ஆனந்தம், அதோடு துக்கம் கலந்து வருவது என்பதாகத்தான் பெரும்பாலும் பார்க்கிறோம். புத்தியையும் கெடுத்து, உடம்பையும் கெடுத்து, குடும்ப வாழ்க்கையையும் கெடுப்பதான மதுபானத்தில் ஒருத்தன் போனானால்கூட, குடிக்கிற அந்த ஒரு நிமிஷம் அவனுக்கு ஓர் ஆனந்தம் இருக்கக்கூடும். ஓட்டலில் போடுவதில் எப்போதும் சுட்ட எண்ணெயும், ஊசலும்தான் என்றில்லாமல் வாய்க்கு ருசியாகவும், அதாவது நாக்குக்கு நிஜமாகவே ஆனந்தமளிப்பதாகவும் போடலாம்; அப்போதும்கூட அதற்கான bill, இந்த அனாசாரத் தீனியால் ஏற்படும் ஆத்மஹானி ஆகியவற்றைப் பார்த்தால் ஆனந்தப்படுவதைவிட துக்கப்பட வேண்டியதே ஜாஸ்தி என்று தெரியும். வித்வானுக்கு எப்பவும் தொண்டை கட்டுவதில்லை. சாரீரம் வசதியாயிருந்து, mood-ம் நன்றாயிருந்து அவர் பாடினால், 'கொடுத்த காசு வீணில்லை' என்று தோன்றுகிறது. இங்கே ஆனந்தமும் - துக்கமும் சமம். கைக் காசு போட்டு டிக்கெட் வாங்கியது துக்கம்தான்; இப்போது அப்படித் தெரியாவிட்டாலும் வித்வான் நன்றாகப் பாடியிராவிட்டால் அப்போது தெரிந்திருக்கும்!

'இன்னும் எத்தனை வேண்டுமானாலும் கொடுக்கலாம்' என்று நினைக்கும்படியாக வித்வான் பாடியிருந்தால் அப்போது துக்கத்தைவிட ஆனந்தம் ஜாஸ்தி. Free Pass (இலவசச் சீட்டு) கிடைத்து சபாவுக்குப் போய், வித்வானும் வெளுத்து வாங்கிவிட்டால் அப்போது (செலவு என்பதால் ஏற்படும்) துக்கமே இல்லாத ஆனந்தம்!

வாஸ்தவம். ஆனால், இந்த ஆனந்தமும் சாச்வதமாக நின்றதா? Dull-ஆக depressed-ஆக, இந்த அழுமூஞ்சி ஸம்சாரத்தை நினைத்துக் கொண்டிருக்காமல் சபாவுக்குப் போகலாமென்று நினைத்தான். 'ஓஸி' டிக்கெட்டும் கிடைத்தது. கச்சேரி

யும் நன்றாகயிருந்தது. ஆனந்தமாகக் கேட்டான். ஆனால், வீட்டுக்குத் திரும்பி வந்தபோது அந்த ஆனந்தம் அப்படியே இருந்ததா? 'கச்சேரி விமரிசையை அகத்திலே கொஞ்சம் 'அளந்து' உத்ஸாஹப்படுத்திக் கொள்ளலாம்' என்று இவன் நினைத்துக்கொண்டு வந்தான். ஆனால், ஊர் சுற்றிவிட்டு நாழி கழித்துச் சாப்பிட வந்திருக்கிறானே, போட (பரிமாற) வேண்டுமே என்று அகமுடையாள் உர்ரென்று இருக்கிறாள்! இவனுடைய ஆனந்தம் போய் dull அடித்து, மறுபடி depressed ஆகி விடுகிறது. படுக்கப் போய், காற்றில்லை, கொசு பிடுங்குகிறது என்றால் இப்போது அந்தக் கச்சேரி ஆனந்தத்தில் லவலேசமாவது ஆற்றிக் கொடுக்க வருகிறதோ?

இப்படியே ரேஸுக்குப் போகிறவர்களில் ஜயிக்கிறவர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆனாலும் அந்தப் பணம் கொண்டு வந்த ஆனந்தம் சாச்வதமாயிருக்கிறதா? அதனாலேயே எத்தனையோ தொல்லை, ஸங்கடம் வருகிறது. பணமும் சொத்தும் தான் மனுஷ்யன் பலவிதக் கெடுதல்களில் போய்க் கஷ்டத்தை உண்டாக்கிக் கொள்வதற்குக் காரணமாயிருக்கிறது. இந்த லோகத்தில் கஷ்டமே படாமல், ஸுகஜீவனம் செய்தே செத்துப்போகிற பணக்காரர்களும் இருக்கிறார்கள்; ஆனால், அவர்களும் பணத்துக்காக அல்லது பணத்தினால் செய்த அனேகக் கெடுதல்களுக்காக – தொழிலபிவிருத்திக்காக லஞ்சம் கொடுத்தது, யாசகனை அடித்து விரட்டியது இப்படி ஏதாவது கெடுதலுக்காக – பரலோகத்தில் பதில் சொல்லத்தான் வேண்டியிருக்கும்; அதாவது' கஷ்டப்பட வேண்டித்தானிருக்கும். கொஞ்சமோ நஞ்சமோ கஷ்டத்தை உண்டாக்காமல் பொருளாசை ஒருத்தனை விடுவதென்பது நடக்காத காரியம்!

கஷ்டமே தராமல், துக்கமே கொடுக்காமல் ஆனந்தத்தைத் தரும் ஆசாபூர்த்தியும் (ஆசையின் நிறைவேற்றமும்) அப்போதைக்கு மட்டும் தற்காலிகமாகத்தான் அந்த ஆனந்தத்தைத் தருமேயன்றி, சாச்வத ஆனந்தம் தருவதில்லை. 'ஷவர்' ரொம்பவும் ஹிதமாகவே கொட்டினாலுங்கூட அதிலேயே சாச்வதமாக நிற்க முடியாது. உசந்தால் அரை மணிக்கு மேல் தாங்காது. வித்வான் எத்தனை நன்றாகப் பாடினாலும் அவர் ஐந்து மணி, ஆறு மணி பாடிக்கொண்டே போனால் 'போர்' அடித்துவிடுகிறது! வீட்டுக்குப் போக பஸ் கிடைக்குமா என்ற விசாரம் ஏற்படுகிறது!

பாதாம்கீர் நன்றாயிருக்கிறது என்றாலும் எத்தனை டம்ளர் சாப்பிடுவது? இரண்டு மூன்று டம்ளர் சாப்பிட்டால் வயிறு முட்டிப்போகிறது. அதற்கு மேலே உபசரித்தால், 'ஐயோ, தயவுசெஞ்சு விட்டுடப்பா' என்று கெஞ்சுகிறோம். இந்த இரண்டு மூன்று டம்ளராவது நல்லது பண்ணுகிறதா? இல்லை. ஒன்றோடு நிறுத்திக் கொண்டிருந்தால் உடம்புக்குப் புஷ்டியைத் தந்திருக்கும். ஆசையின் மேலே மேலும் இரண்டு டம்ளர் சாப்பிட்டதில் வயிற்றுப்போக்கு, வாயில் எடுப்பு உண்டா கிறது. ஆனந்தம் சம்பாதித்துக் கொண்டது நன்றாயிருக்கிற தல்லவா?

ஆசை வஸ்துவை அளவோடு நிறுத்திக்கொள்ள முடிவ தில்லை. அதற்கு மேல் வேண்டியிருக்கிறது. அதற்காக, 'அதையே சாச்வதமாக அனுபவி; நாள் பூரா பாட்டுக் கேளு; அண்டா பாதாம் கீர் சாப்பிடு' என்றாலும் முடிவதில்லை. புஸ்தகப் புழு என்று நாளெல்லாம் படிப்பவர்களுக்குக்கூட ஓர் இடத்தில் அலுப்புத் தட்டிப் புத்தகத்தைத் தூக்கிப் போட்டு விட்டு, கொஞ்சம் 'வாக்' பண்ணிவிட்டு வரலாம் என்று புறப் படுகிறார்கள். அலுப்பாவது சாச்வதமாகத் தட்டிவிட்டதா, அப்படியாவது இந்தப் பாட்டு ஆசை, சாப்பாட்டு ஆசை, படிக்கிற ஆசை, அல்லது வேறு எத்தனையோ ஆசைகளில் ஒன்று அடியோடு தீர்ந்ததா என்றால் அதுவும் இல்லை! இன்றைக்கு வேண்டாம் என்று விட்ட ஆசை நாளைக்கு ரொம்பவும் வேண்டியதாக அரித்தெடுக்க ஆரம்பிக்கிறது.



கால-தேசாதிகளின் பாதிப்பு

இன்னொரு விசித்ரம் – ஆனந்தத்தைத் தருவது என்பதால் ஒன்றிலே ஆசை ஏற்படுவதாகப் பார்த்தோம். ஆனால், இந்தப் போக்ய வஸ்து அதன் அனுபோகத்தில் ஏதோ ஓர் அளவில் அலுத்துப்போவது மட்டுமில்லாமல், கால தேச ஸந்தர்பாதி களாலும் ஒவ்வொரு சமயத்தில் வேண்டாததாகி விடுகிறது. இப்போது ஆனந்தம் தருகிற ஒன்று எப்போதும் ஆனந்தம் தருவதில்லை. எத்தனை ருசியான ஆஹாரமானாலும் நமக்கு ரொம்பவும் பிடித்தமான உணவுப் பதார்த்தமானாலும் கொஞ்சம் ஜ்வரம் வந்துவிட்டால் வைக்க வழங்குகிறதா? வேண்டும், வேண்டும் என்று எந்தப் பதார்த்தத்தைத் தேடிப் போய்ச் சாப்பிடுவோமோ அதையே இப்போது வேண்டவே வேண்டாம் என்கிறோம். தேடித் தேடிப் போய் எது எது களைப் பார்ப்போமோ அவற்றையே கண்வலி வந்தால் பார்க் காமல் கண்ணை மூடிக் கொள்கிறோம். உசந்த காஷ்மீர் சால் வைதான், 'எத்தனை ஹிதமாக இருக்கிறது?' என்று மார்கழி மாசம் எடுத்துப் போர்த்திக் கொண்டோம். சித்திரை பிறக் கிறது. அதே சால்வைதான், அது ஹிதம் தருகிறதா? மேலே பட்டாலே 'நெருப்பாட்டம்' இருக்கிறது. முதல் காரியமாகப் பெட்டியிலே போட்டு மூடுகிறோம்.

வேடிக்கையாக ஒன்று சொல்வார்கள். பிரிட்டிஷ் துரைத் தனத்தார் காலத்தில் கிஸ்தி நோட்டீஸ்கள் வருமாம். நிலச் சொந்தக்காரனுக்கு, 'இப்படித் தீட்டி விட்டானே!' என்று கோபம் கோபமாக வருமாம். இந்தக் காலத்தில் 'ஒரு தினுஸில்' உத்தியோகஸ்தர்களை (உத்யோகஸ்தர்களைவிட அரசியல்வா திகளை) 'சரிக்கட்டி' வரி, கிரி எதுவானாலும் ஸாதகமாக மாற்றிக் கொள்வதாகச் சொல்கிறார்கள். அந்தக் காலத்தில் இந்தத் 'தினுஸு' அவ்வளவாக நடைமுறையில் இல்லை. அடி

யோடு இல்லாமலில்லை. ஆனால், இப்போது தாண்டவம் பண்ணுகிற அளவுக்கு அப்போது இல்லை. இப்போது மாதிரி எடுத்ததற்கெல்லாம் 'ரிட்'டும் அப்போது போட முடியாது. ஆனதால் அந்த நிலச்சுவான்கள் மூக்கால் அழுதுகொண்டே கிஸ்தியைக் கட்டிவிடுவார்களாம். மனஸிலே மட்டும், 'வரி போட்ட ஆபீஸரை எப்படியாவது பழி வாங்கவேண்டும்' என்று கங்கணம் கட்டிக்கொள்வார்களாம்.

தனுர்மாஸ பஜனை முடிந்து ராதா கல்யாணம் நடக்கும். நிலக்காரர்கள் அதற்கு அந்த உத்யோகஸ்தரை மரியாதை பண்ணிக் கூப்பிடுவார்கள். அவரும் வருவார். ராதா கல்யாண முஹூர்த்தம் முடிந்து நன்றாகப் போஜனமும் பண்ணி வைத்து, சந்தன தாம்பூலம் கொடுத்து உத்யோகஸ்தரை ரொம்பவும் மரியாதையுடன் அனுப்பி வைக்கிற கட்டம் வரும்.

'நன்னா சந்தனம் பூசிக்கோங்கோ, பூசிக்கோங்கோ' என்று அவரிடம் கேட்டுக் கொள்வார்கள்.

நல்ல குளிர் மாஸம். அவர் எவ்வளவு பூசிக் கொள்வார்? ஏதோ கையில், கழுத்தில் கொஞ்சம் தடவிக் கொள்வார்.

வரி கட்டிவிட்டு, மனஸுக்குள் க்ஷாத்ரமாயிருப்பவர்கள் பழிவாங்குவதற்கு இதிலேதான் 'ஆயுத'த்தை ஒளித்து வைத்துக் கொண்டிருப்பார்கள்! வெளியிலே மரியாதை குறையாமல் ரொம்பவும் அன்பும் ஸ்வாதீனமுமாக, 'யார்டா அங்கே? சார் ஷர்ட்டைக் கழட்டுடா, ராதா க்ருஷ்ண ப்ரஸாதமா உடம்பெல் லாம் சந்தனம் தடவலாம்' என்று சொல்லி, அப்படியே அவர் உடம்பெல்லாம் பேலா சந்தனத்தையும் கொட்டிச் சொத சொதவென்று தேய்த்துவிடுவார்களாம். பக்கத்துக்கு ஒருத்த ராகக் கூப்பிட்டு நிறுத்திப் பெரிய பெரிய விசிறிகளை அவர் களிடம் கொடுத்து, 'சாருக்கு நன்னா விசுறுங்கோடா' என்பார் களாம்.

இந்தப் பலவந்த உபசாரத்தில் அதிகாரி உடம்பெல்லாம் வெடவெட என்று நடுங்கிக்கொண்டு தவியாய்த் தவித்து ஊரை விட்டே மாற்றல் கேட்டுக்கொண்டு ஓடிப்போய் விடுவாராம்! ஆயுதமாக ஹிம்ஸித்த இந்தச் சந்தனமும் விசிறி யும் சித்திரை வைகாசியில் 'சைத்யோபசாரம்' என்பதாக எத்தனை ஆனந்தம் தந்திருக்கின்றன?



ஆசையை விழுங்கும் இன்னோர் ஆசை

ஓர் ஆசையை இன்னொரு ஆசை முழுங்கி, ஆனந்தத்தைப் பறிப்பதையும் பார்க்கிறோம். ரொம்பவும் பிடித்த பாடகரின் கச்சேரி. ஃப்ரீ பாஸூம் கிடைக்கிறது. ஆனால், யாரோ நெருங்கின பந்துவுக்கு அன்று ஆபரேஷன், அல்லது 'என்ன வோ'வே நேர்ந்துவிட்டது, என்றால் கச்சேரிக்குப் போகத் தோன்றுகிறதா? இப்போது பாட்டு ஆசையும், ஆனந்தமும் என்ன ஆயின? ஓர் ஆசையை இன்னொரு ஆசை முழுங்கிவிடு கிறது. பாட்டு ஆசையைவிட பந்துத்வ ஆசை பெரிசாயிருக் கிறது.

சாக்லேட்டை நீட்டினால் கையிலிருக்கிற சொப்பை ஒரு குழந்தை போட்டுவிட்டு இதற்கு ஓடிவருகிற மாதிரிதான், பெரியவர்கள் என்று சொல்லிக்கொள்கிற நாமும் இருக் கிறோம்!

ஏதோ கொஞ்சம் ஸ்வாமி ஆசையும் நடுப்புற (நடுவில்) வந்து கோயிலுக்குப் போகிறான். புறப்பாட்டுக்கு நாழியாகும் என்பதால் காத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அன்றோடு சினிமா கடைசி 'ஷோ' என்று காதில் விழுகிறது உடனே 'புறப் பாட்டை' விட்டுவிட்டு இவனே சினிமா கொட்டாய்க்குப் புறப்படுகிறான். அல்லது மாற்றியும் சொல்லலாம். சினிமாவுக் குக் கிளம்புகிறான்; அன்றைக்கு ஸ்வாமி புறப்பாடு என்று கேள்விப்படுகிறான்; உடனே, சினிமா கிடக்கட்டும் என்று கோயிலுக்கு நடையை மாற்றிக் கொள்கிறான். எதுவோ ஒன்று மொத்தத்தில் ஓர் ஆசையும் நிரந்தரமாக இல்லை, இன்னொரு ஆசை தன்னை முழுங்க விட்டுவிடுகிறது; ஒரேயடியாயும் ஜீர்ணமாகி விடுவதில்லை; மறுபடி பழைய பலத்தோடயே திரும்பி வந்து நம்மைப் பிடித்துக்கொள்கிறது.

ரொம்பக் கஷ்டம் வருகிற காலத்தில் சினிமாவை விட்டு விட்டு நவக்ரஹம் சுற்றுவது, பிள்ளையாருக்குக் குட்டிக் கொள்வது என்றிப்படி ஆசை; புராண ப்ரவசனம் கேட்கப் போகலாமே என்று தோன்றுகிறது. ஸௌக்யம் வந்தால் குஷி பிறந்து, அந்த ஆசைகள் போய் ஸினிமா, இல்லாவிட்டால் வேறே ஏதோ கேளிக்கையில் ஆசை பிறக்கிறது.

நம்முடைய சரீரத்திலேயே ஓர் அங்கத்தைவிட இன்னொரு அங்கத்திடம் ஆசை ஜாஸ்தியாயிருக்கிறது. சாதாரணமாக மற்ற எல்லா வெளி வஸ்துக்களைவும்விட நமக்கு நம்முடைய சரீரத்தில்தான் அதித ப்ரியம். 'நாம்' என்பதே நம்முடைய சரீரம் என்றுதானே ஞானிகளைத் தவிர மற்ற எல்லோரும் நினைக்கிறோம்? 'நான் சிவப்பாக இருக்கிறேன்; அல்லது கறுப்பாக இருக்கிறேன். நான் குட்டையாயிருக்கிறேன்; அல்லது நெட்டையாயிருக்கிறேன்' என்றெல்லாம் சொல்லும்போது உடம்பையே 'நானாக' நினைப்பதுதானே தெரிகிறது? நமக்கு ரொம்ப ப்ரிய மானவர்கள் கவனக் குறைவால் நம் கால் விரலில் ஒன்றைக் கொஞ்சம் மிதிந்து விட்டால்கூட அவர்களிடமுள்ள ப்ரியம் போய்க் கோபம் கொள்கிறோம். ஏனென்றால் உடம்பிடம் அத்தனை ஆசை! இந்த்ரிய ஆனந்தங்களையெல்லாம் அது தான் தருகிறது என்பதனால் இப்படியொரு ஆசை. ஸோப், ஸெண்ட், ஸில்க் எல்லாம் போட்டு உடம்பை ஆசை ஆசையாக அலங்காரம் பண்ணிக் கொள்கிறோம்.

விரலிலே புண், நன்றாகச் சீழ் வைத்துவிட்டது, அதனால் ஜ்வரம், ஜன்னி வந்தது என்றால், 'எங்கே கை முழுவதுமே புரை ஓடி அழுகிவிடுமோ?' என்ற பயத்தில், நவரத்ன மோதிரம், வைர மோதிரம் போட்டு அலங்காரம் பண்ணிக் கொண்ட அந்த விரலை 'ஆம்ப்யுடேட்' செய்யச் சொல்கிறோம். நம்முடைய உடம்பிலேயே ஓர் அங்கத்தைவிட இன்னொன்றிடம் ஆசை ஜாஸ்தி என்பதைக் காட்ட வந்தேன். இன்னொருத்தர் நம் கால் விரலைக் கொஞ்சம் மிதித்தால் அத்தனை கோபம் வருகிறதே, ஆனால், நமக்கு சர்க்கரை வியாதி வருகிறது, அதனால் காலில் ஏதோ புண் ஆறாமல் புரை ஓடிவிட்டது என்றால், விரல் மட்டும் இல்லை, 'காலையே வெட்டினாலும் பரவாயில்லை. உயிரைக் காப்பாற்றுங்கள்' என்று டாக்டரிடம் சொல்கிறோம். 'ஹார்ட்'டுக்கு

மருந்து சாப்பிட்டால் வயிற்றுக்கு இன்னின்ன போடக்கூடாது, fat சேர்க்கவே கூடாது என்று diet வைக்கிறார்கள். 'அப்படியே பண்ணுகிறேன்' என்று நோயாளி செய்கிறபோது இவனுடைய சரீரத்திலேயே இவனுக்கு வயிற்றைவிட ஹ்ருதயத்திடம் ப்ரியம் ஜாஸ்தி என்றுதானே அர்த்தம்? T.B.-க்கு ஏதோ ஓர் ஊசி குத்தி னால், காது அடைத்துப் போகும் என்று சொன்னால், 'காது போனால் போகட்டும், லங்ஸைக் காப்பாற்றிக் கொடுங்கள்' என்கிறான்.

ஆசைவேகம் ஒன்றிலிருந்து ஒன்றுக்குத் தாவுவதாகவும் இருக்கிறது.

ஒரு மனிதருக்குப் பணத்திலே ரொம்பவும் ஆசை. தன்னு டைய ஏகபுத்ரனிடமும் அதே மாதிரி ஆசை. எதனிடம் ஜாஸ்தி ஆசை என்று அவருக்கே தெரியாது. பிள்ளைக்குப் 'போலியோ'வோ எதுவோ ஒரு வியாதி வந்தது. அதற்காக ஊர் ஊராக, தேசம் தேசமாகப் போய் வைத்யம் பார்த்தார். அத்தனை ஸொத்தும் கரைந்து போயிற்று. பார்த்துப் பார்த் துச் சேர்த்த சொத்தைவிடப் பிள்ளைதான் முக்கியமென்று தெரிந்தது. அதாவது பண ஆசையைவிடப் பிள்ளை ஆசை தான் பெரிசு என்று தெரிந்தது.

'ஈஷணா த்ரயம்' – 'மூவாசை' என்பார்கள். வித்தேஷணா, புத்ரேஷணா, தாரேஷணா என்று மூன்று ஈஷணைகள். 'ஈஷணை'யிலிருந்துதான் ஈஷிக்கொள்வது என்ற வார்த்தை வந்திருக்கிறது. அதாவது சமைத்த பதார்த்தம் 'பத்து' (பற்று) என்று பாத்திரத்தில் ஒரே கெட்டியாக ஒட்டிக் கொள்வது போல ஏற்படும் ஆசைதான் ஈஷணை. இரண்டும் பற்றுதான். பற்றிக்கொள்வது ஆசை. வித்தேஷணா என்றால் பணத்தாசை; புத்ரேஷணா – பிள்ளைப் பாசம்; தாரேஷணா – பெண்டாட்டி மோஹம். பிள்ளையின் இளம்பிள்ளை வாதத்துக்காக இந்த மனிதர் ஆஸ்திபாஸ்தியைக் கரைத்ததில் இவருக்கு வித்தேஷணையைவிடப் புத்ரேஷனை பலமானதென்று தெரிகிறது.

அப்புறம் அந்தப் பிள்ளைக்கு உடம்பு ஸ்வஸ்தமாயிற்று. ஆனால், பெண்டாட்டி 'போய்'விட்டாள். இரண்டாம் கல்யா ணம் பண்ணிக் கொண்டார்.

கொஞ்ச காலம் கழித்து என்ன ஆயிற்றென்றால் இளையாள் வார்த்தையைக் கேட்டுக்கொண்டு, ஆதியில் அத்தனை அருமையாகக் காப்பாற்றிய பிள்ளையை அடித்து விரட்டிவிட்டார். மறுபடியும் ஓர் ஆசையை இன்னொன்று முழுங்கிவிட்டது. புத்ரேஷணையைவிட தாரேஷணை பெரிசாகிவிட்டது!

அப்புறம் அவருக்கு வயிற்றிலே என்னமோ உபாதி வந்தது. நிரம்பச் சிகித்ஸை கொடுத்து ஸரி பண்ணி, 'ஆனாலும் இனிமேல் ரொம்பவும் கொஞ்சமாக, ஆனாலும் புஷ்டியுள்ள தாக பாதாம் ஹல்வா, பால்கோவா மாதிரிதான் சாப்பிட வேண்டும்' என்று டாக்டர்கள் சொல்லிவிட்டார்கள். இப்போது என்ன பண்ணினார் என்றால், ஏற்கெனவே ஸொத்தும் ரொம்பக் கரைந்துவிட்டதால், விலை உயர்ந்த இந்த ஆஹாராதிகளை அந்தப் ப்ரிய பத்னியின் கண்ணில்கூடக் காட்டாமல், தான் மட்டும் மூடிமூடிச் சாப்பிட ஆரம்பித்தார். அதனால் தாரேஷணையையும்விடத் தன்னிடமே உள்ள ஆசை தான் பெரிசு என்று ஆயிற்று.

அப்படித் 'தானாக' நினைத்ததிலும் பல அம்சங்கள் ஒன்றைவிட ஒன்று அதிக ஆசைக்குரியதாக உள்ளன என்பது இதற்கு அப்புறம் தெரிந்தது. அந்த மனுஷ்யருக்கு ஹார்ட் அட்டாக் வந்தது. அப்போது fat பண்டங்களான ஹல்வாவும் கோவாவும் சாப்பிடப்படாது என்று பத்தியம் வைத்துவிட்டார்கள். இவரும் உடனே அவற்றை விட்டுவிட்டார். 'தான்' என்று நினைத்த உடம்பிலேயே ஹ்ருதயத்திடமுள்ள ஆசையால் வயிற்று ஆசை போய்விட்டது!

இப்படி நம் உடம்பிலேயே ஓர் அங்கத்தைவிட இன்னோர் அங்கத்திடம் அதிக ப்ரியம் இருக்கிறது. கார்யங்களைச் செய்யும் கை கால் முதலான அங்கங்களைவிட ரஸானுபவத்தை, சுவை உணர்ச்சியைத் தரும் நாக்கு, காது, மூக்கு, கண் முதலியவற்றிடம் அதிக ஆசை எனலாம். நான் சொன்ன ஆஸாமிக்கு ('அவர் யார்? அட்ரஸ் சொல்லுங்கள்' என்று கேட்டுவிடக்கூடாது!) கண்ணில் கோளாறு வந்தது. அப்போது அதற்கு மருந்து கொடுத்தால், உடம்பு பூரா ஒரே நரம்பு மண்டலமாதலால் காலில் வலி வந்து நடமாடக் கஷ்டம் ஏற்படும் என்றார்கள். 'பரவாயில்லை' என்று சொல்லிக்

கண்ணைக் குணப்படுத்திக்கொண்டு, காலுக்குக் கஷ்டத்தைத் தெரிந்தே வரவழைத்துக் கொண்டார். கர்மேந்த்ரியத்தைவிட ஞானேந்த்ரியம் அதிக ஆசைக்குரியதாயிருக்கிறது என்பதற்குத் திருஷ்டாந்தம்.

இன்னொரு ஸமயத்தில், அந்தக் கண்ணே மங்கிப் போனாலும் பரவாயில்லை என்று உயிருக்கு ஆபத்து என்னும்போது ஏதோ ஊசி போட்டுக் கொண்டார்.

எல்லா இந்த்ரியங்களையும்விட உயிர் பெரிசாயிருக்கிறது. இதனால்தான், ஓர் உணர்ச்சியுமில்லாமல் 'கோமா'விலேயே எட்டு மாஸம், பத்து மாஸம் தன்னை வைத்திருக்க முடியுமென்றாலும் அதற்குப் பணம் கட்டி வைத்தியம் பார்த்துக் கொள்கிறேனென்கிறான்! மயக்க நிலையிலேயும்கூட இருக்கிற அந்த உயிர். இன்னதென்றே இவனுக்குத் தெரியாத நிலையிலேயும் இப்படி உயிராசை என்று ஒன்று இருக்கிறது!



மனம் ஆத்மாவுக்கும் புலனுக்கும் இடைப்பட்டது

உயிருக்கு முன்பாகவும், கர்மேந்திரிய – ஞானேந்திரியங்களுக்குப் பின்பாகவும் வருகிற ஒன்றைச் சொல்ல வேண்டும். ஜீவனுக்கு ரொம்பவும் முக்கியமான ஒன்று அதுதான் மனஸ். இந்த்ரியங்களால் பெறும் அனுபோகங்களையெல்லாம் உணர்வது மனஸ்தான். ஆனால் இந்த்ரிய உபகரணங்கள் இல்லாமலேயும் அது தானாக அனுபவங்களைப் பெறும். பல தினுஸாக எண்ணி எண்ணிக் கற்பனைகள் செய்வதிலேயே சந்தோஷம், பயம், துக்கம் எல்லாம் படுவது, பின்னே சொன்ன வகையைச் சேர்ந்ததுதான். ஒரு கல்யாணமென்றால் ஸந்தோஷப்படுவது, ஒரு சாவு என்றால் துக்கப்படுவது, ஆவி சேஷ்டை என்று கேள்விப்பட்டால் பயப்படுவது, பக்கத்து வீட்டுக்காரனுக்கு லாட்டரி விழுந்தால் பொறாமைப்படுவது என்றிப்படிப் பல

உணர்ச்சிகள் (மற்ற இந்த்ரியங்களின் மூலமாக அன்றி) மனஸுக்கே டைரக்டாக உண்டாகிறவைதான். உயிரைப் பற்றி ஒரு மனுஷ்யனுக்குத் தெரியாததுபோல மனஸைப் பற்றித் தெரியாமலில்லை. கர்மேந்த்ரிய ஆனந்தத்தைவிட ஞானேந்த்ரிய ஆனந்தத்தைப் பெரிசாக நினைக்கிற மனுஷ்யன், அந்த எல்லா இந்த்ரியங்களின் ஆனந்தத்தையும்விட மனஸின் தனித்த ஆனந்தத்தையே பெரிசாக நினைக்கிறான். குடி, கஞ்சா, drug என்று போகிறானே அது எதற்கு? போதையிலே கண் தெரியாமல், காது கேட்காமல் வாயும் குழறிப்போய் – அதாவது ஞானேந்த்ரியங்கள் எல்லாவற்றையும் ஹானி செய்துகொண்டு; தள்ளாடித் தள்ளாடி நடந்தபடி – அதாவது கர்மேந்த்திரியத்தையும் ஹானி செய்துகொண்டு – ஏதோ ஒரு சாக்கடையில் போய்ப் புரளுகிறானே; தன்னையே 'படேர்', 'படேர்' என்று அடித்துக் கொள்கிறானே எதனால்? எதற்காக? தனக்கு ரொம்பவும் பிரியமான சரீரத்தை இத்தனை கஷ்டப்படுத்திக் கொள்வது, அந்தப் போதை நிலையில் மனஸிலே இவனுக்கு ஏதோ ஓர் ஆனந்தம் தெரிகிறதே, அதற்காகத்தான். கர்மேந்த்ரிய, ஞானேந்த்ரியங்களை மட்டுமின்றி அறிவுக்கே இந்த்ரியமான மூளையையும் அந்த நிலையில் பறிகொடுத்துவிட்டு இவன் தேடிப் போகிற எதுவோ ஒன்று மனஸின் ஆனந்தந்தான். கவலைகளை மறக்கணும், மனஸ் ஸந்தோஷமாக இருக்கணும் என்றுதான் மற்ற இந்த்ரியம், மூளை இவற்றிலுள்ள அபிமானப் பற்றையும் விட்டு, ஊரவமானத்தையும் வாங்கிக் கொள்ளத் தயாராகப் போதை வஸ்துவில் போய் விழுகிறான்!

சரி, பழைய கேள்வியை மறுபடி கேட்கிறேன்: அந்த ஆனந்தம் அப்படியே சாச்வதமாகத் தங்கி நின்றதா? எத்தனை மொந்தை போட்டாலும் எப்போதோ ஒரு போது போதை தெளியத்தான் செய்கிறது; ஆனந்தம் மாயமாகப் போய்விடுகிறது. வயிறுகெட்டு, குடும்பம் கெட்டு, இப்படிக் கெடுத்த பாபமெல்லாம் இவன் மேல் மூட்டையாக விழுகிறது. ஆனந்தத்துக்காக இவன் செய்த காரியமே, இந்தப் பாப மூட்டையின் வழியாக இவனுக்கு மஹாக் கஷ்டத்தையும், துயரத்தையும் கொடுக்கிறது. 'பாபம் சரதி பூருஷ:'தான்!

மனுஷ்யனுக்குத் தன்னிலேயே மற்ற அங்கங்களைவிட அதிப்ரியமானதாயிருக்கிற இந்த மனஸினால் பெறும் ஆனந்

தங்கூட ஓர் அளவுக்குப் பிறகு அலுத்துத்தான் போகிறது.
படித்த நாவல் மனஸுக்கு ரொம்பப் பிடித்திருந்தது. அதனால்
படுத்த பின்னேயும் தூக்கம் வராமல் நினைவு அதையே சுற்றிச்
சுற்றி வருகிறது. இப்படியே வித்வான் பாடின தோடி, இல்லா
விட்டால் யாரோ ஸ்வாமிகள் பண்ணின பூஜை, என்று இவன்
ஆழ்ந்து அனுபவித்து மகிழ்ந்த எதுவோ ஒன்று ராவெல்லா
மும் மனஸில் சுற்றிச் சுற்றி வருகிறது. மனசு ஆனந்தித்ததுதான்.
இதற்காக ஒரு செலவுமில்லை; கையைக் காலை ஆட்டி வேலை
செய்யும் ச்ரமம் இல்லை; வேறே எந்தவிதமான கஷ்டமு
மில்லை. ஆனால், அதே நினைவு ராத்திரி பன்னிரண்டு
(மணி), ஒன்று என்று நீடித்துக் கொண்டிருந்தால்? அது
பிடிக்கவா பிடிக்கிறது? 'தூக்கம் வராமல் உபத்ரப்படுத்து
கிறதே!' என்று எரிச்சலாக வருகிறது.

மனஸைத்தான் 'நிஜ நாம்' என்று நினைத்துக் கொண்டு
அதற்காக மற்ற எல்லாவற்றையும் விட்டுவிடத் தயாராக
இருக்கிறோம். ஆனால், இப்படிப்பட்ட மனஸின் ஆனந்தமும்
ஒரு ஸ்டேஜில் பிடிக்காமல், வெறுமனே செத்துப் போன
மாதிரி, ஒன்றும் தெரியாமல் தூங்குவதில் ஆசை உண்டா
கிறது! தூக்கத்திலே உடம்புக்கோ, மனஸுக்கோ, புத்திக்கோ
ஏதாவது கொஞ்சமாவது ஆனந்தம் இருக்கிறதோ? இல்லை
இப்படியிருந்தும் அதிலே ஆசை. நாலு நாள் தூக்கம் இல்லா
விட்டால், உடம்பு, மனஸ், புத்தி எல்லாமே பலஹீனப்பட்டுப்
போகிறது. ராஜபோகமாக ஜீவிக்கிறவன், சந்த்ரிகை தாவள்ய
மாய்க் கொட்டும் ஸலவைக் கல் நிலா மாடத்தில் பட்டு
மெத்தையில் சயனித்துக் கொண்டிருக்கிறான். தென்றல் ஜிலு
ஜிலுவென்று வீசுகிறது. ப்ரிய பத்னி பக்கத்திலேயே ஸுநாத
மாக வீணாகானம் செய்து கொண்டிருக்கிறாள். அத்தர்
வாஸனை மணக்கிறது. ஆனாலும் ஒரு ஸ்டேஜுக்கு அப்புறம்
இத்தனை ஸுகமும் தெரிய வேண்டாம் என்று மறந்து தூங்கு
வதற்கு ஆசைப்படுகிறான்.

மற்ற ஆசைகளும், ஆனந்தங்களும் அனுபவிக்கும்போதே
ஒரு ஸ்டேஜுக்கு அப்புறம் அலுத்துப் போகிறாற்போல்
தூக்கம் மட்டும் தூங்குகிறவனுக்கு அலுத்துப்போவது
என்றில்லை. அவன்தான் உணர்ச்சியே இல்லாமல் தூங்கு
கிறானே, எப்படி அலுப்புத் தெரியும்? ஆனால், முழித்துக்

கொண்டபின் மறுபடி கொட்டாவி வந்தால், 'இது என்ன சனியன்! மறுபடித் தூக்கம் வருகிறது? தலையிலே தண்ணி யைக் கொட்டிக் கொண்டாடுவது அதை அடித்து விரட்டு வோம்' என்று நினைக்கிறான். அதாவது தூக்க ஆசை ஆனந்த மும் அலுத்துத்தான் போகிறது!



அலுத்துப் போனாலும் அற்றுப் போவதில்லை

ஒவ்வொரு ஆசையும் ஒவ்வொரு ஸமயத்தில் அலுத்துப் போகிறது. ஆனாலும் எந்த ஆசையுமே ஒருவழியாக அற்றுப் போயும் விடாமல் கொஞ்ச நேரத்துக்கு அப்புறம் 'விட்டேனா பார்' என்று மறுபடி படையெடுக்கிறது. ஆசையைப் பூர்த்தி பண்ணும் வஸ்துவின் அனுபோகம் ஜீவனுக்குத் திரும்பத் திரும்ப வேண்டியிருக்கிறது. அதற்கு அவன் அடிமையாகிவிடு கிறான், addict ஆகிவிடுகிறான். அடிமையாய் விட்டால் அப்பு றம் துக்கப்பட வேண்டியதுதான்!

'ஷவர்பாத்'தான் தனக்கு 'ஹாபிட்' என்றால் எல்லா இடத்திலும் 'ஷவர்' கிடைக்குமா? ஸங்கீதத்தில் ராஸிக்யம் இருக்கிறவனுக்கு எப்போதும் உசந்த ஸங்கீதமாகக் கிடைக்க முடியுமா? கவிதையிலே ரொம்ப ரஸிப்பு, இலக்கியத்திலே ஈடுபாடு இருக்கிறவனுக்கு உசந்த விஷயமாக எப்போதோதான் கிடைக்கிறது. காமா சோமா, கன்னா பின்னா ஆகியவைதான் நிறையக் கிடைக்கின்றன. இவனுக்கோ பிடிக்காமலிருக்க முடிவ தில்லை. அப்படி ஹாபிட் ஆகிவிட்டது. ஆனால், படிக்க எடுக்கிற புஸ்தகம் எதுவும் த்ருப்தி தரமாட்டேன் என்கிறது. அதற்காகப் படிக்காமல் இருந்தாலும் dull-ஆக, depressed-ஆக இருக்கிறது. ஆசை உண்டாக்குகிற ஹாபிட் என்கிற பழக்க தோஷத்தினால் இப்படியெல்லாம் துன்பம். ரேஸ் கோர்ஸ், கள்ளுக்கடை, சீட்டாட்டம், காஃபி க்ளப்தான் என்றில்லை; எதிலே ஆசை வைத்தாலும் அது ஒரே இழுப்பாக இழுத்து,

அதிலே ரொம்ப ஆனந்தத்தைத் தந்த அனுபோகத்துக்காக மறுபடி மறுபடி தாஹப்பட வைத்து ஒருத்தனை வறட்டி எடுத்து விடுகிறது. இவன் எதிர்பார்ப்பது – உசந்த ஸங்கீதம் பிடித்தவனுக்கு உசந்த ஸங்கீதம், கிராம்யக் கூச்சல் பிடித்தவ னுக்கு அப்படிப்பட்ட கூச்சல், உசந்த லிட்ரேச்சர் பிடித்தவ னுக்கு ரஸமான இலக்கியம், ஆபாஸக் கூத்துப் பிடித்தவனுக்கு அந்த ஆபாஸம், இட்லி சாம்பார் ப்ரியனுக்கு அந்த போஜ்யம் – இப்படி ஒவ்வொருத்தனும் எதிர்பார்ப்பது அவன் ஆசைப் படும் தரத்துக்கு எப்போதும் கிடைப்பதில்லை. அப்படிப்பட்ட ஸமயங்களில் ஏமாற்றமும் துக்கமுமே ஏற்படுகிறது. அந்த ஆசை இல்லாதிருந்தால், இந்தத் துக்கமும் இல்லை!

குறிப்பாக ஒன்றிலே ரொம்ப ஆசை வைத்து ஒஹோ என்று ஸந்தோஷிப்பதாலேயே, அது கிடைக்காத போதெல்லாம் ஒரேயடியாகக் குறைப்பட்டுக் கொண்டு துக்கம் கொண்டாடுவ தாக ஆகிறது. அதே ரகத்தைச் சேர்ந்த வேறு நல்ல விஷயங் களைக்கூட உள்ளபடி அனுபவித்து ரஸிக்க முடிவதில்லை. இவனுக்கு எதுவோ ஒரு ராகம், எதுவோ ஒரு கீர்த்தனம் favourite (அலாதியாய்ப் பிடித்தது) என்றால், ஒரு வித்வான் வேறே எத்தனை ராகம், எத்தனை கீர்த்தனம் தேவகானமாகப் பாடி, ஸபை பூராவும் கொண்டாடினாலும், இவன் மட்டும் தனக்குப் பிடித்ததைப் பாடவில்லையே என்று மூக்கால் அழுகிறான்! இப்படியே இவனுக்கு ஒருத்தர் Favourite வித்வா னென்றால், வேறே எத்தனை வித்வான்கள் நன்றாகப் பாடினா லும், தனக்குப் பிடித்தவர் பாடவில்லையே என்றே குறைப்படு கிறான்.

ஸ்வாமி, ஸ்வாமியார்கள், விஷயத்தில்கூட இப்படி உண்டு. ஏதோ ஒரு க்ஷேத்ர மூர்த்தியிடந்தான் ஒருத்தனுக்கு ரொம்பப் பிடித்தமென்றால், வேறே எந்தக் கோயிலுக்குப் போனாலும், அங்கே எத்தனை பேர் பக்திப் பரவசமாகத் தர்சனம் பண்ணிக் கொண்டிருந்தாலும், இவன் மட்டும் 'அந்த மாதிரி ஆகுமா?' என்றுதான் குறையோடு நினைத்துக் கொள்கிறான். யாரோ ஒரு ஸ்வாமியாரைப் பெரியவர் என்று பிடித்துவிட்டால், அப்புறம் வேறே எந்த மஹானைப் பார்த்தாலும், 'உம், அவர் மாதிரி ஆகாது' என்றுதான் முனகிக் கொள்கிறான்!

அப்புறம் நமக்குப் பிடித்த ஸ்வாமிக்கே எத்தனை நன்றாய் அலங்காரம் பண்ணியிருந்தாலும், பிக்ஷாடன அலங்காரம் மாதிரி ஆகுமா என்று குறைப்படுவது; நமக்குப் பிடித்த ஸ்வாமிகளே கீதை உபன்னியாஸம் எவ்வளவு உயர்வாகப் பண்ணினாலும், 'விவேக சூடாமணி' பண்ணப்படாதோ என்று குறைப்படுவது - என்றெல்லாமும் ஒன்றில் ஆசை, ஸந்தோஷம் என்பதாலேயே அனேக வேறு ஸந்தோஷங் களைப் பறிகொடுப்பதாக ஆகிறது!

அதற்காக, நமக்குப் பிடித்ததை நிரந்தரமாகப் பிடித்து வைத்துக் கொள்ள முடிகிறதா? இல்லை. அது எப்போதாவது தான் கிடைத்தால் கிடைக்கிறது. அப்படிக் கிடைக்காதபோது ஒன்றும் பிடிக்க மாட்டேனென்கிறது. சொல்லத் தெரியாத வேதனையாக இருக்கிறது. சில ஸமயத்தில் கோபமாகக்கூட வருகிறது.

கஞ்சா, இந்த நாளில் 'drug' என்று பேர் தந்திருக்கும் போதை வஸ்துக்களில் ஆசை வைத்து ஹாபிட் ஆக்கிக் கொள்ளும்போது, ஆசைப் பூர்த்தியால் தேஹம் கெட்டு புத்தி வைகல்யம் (தடுமாற்றம்) ஏற்படுகிறதென்றால், ஹாபிட்டை இவன் விடப்பார்த்தாலோ, முடியாமல், அது அவனைப் படாத பாடுபடுத்தி ப்ராணஹத்திகூடப் பண்ணிக் கொள்ளச் செய்கிறது என்கிறார்கள்.

அதாவது ஆசையால் கெடுதல் என்று தெரிந்தால்கூட அதை விட்டு விடுவது ச்ரமமாயிருக்கிறது.

நாம் பெரிசாக ஆசைப்பட்டுத் தேடிப் போகாமல் அது வாகவே வந்து கலப்பில்லாத ஆனந்தம் தருவதாகவும் சில வஸ்துக்கள் இருக்கின்றன. கொஞ்சம் விச்ராந்தியாயிருக்கலா மென்று பீச்சில் போய் உட்காருகிறோம்; அல்லது மொட்டை மாடியில் போய் உட்காருகிறோம். நமக்கு அன்று பூர்ணிமை என்று தெரியாது. ஆனால் தலையைத் தூக்கிப் பார்த்தால் பூர்ண சந்த்ரன் வெண்ணெய்க்கட்டி மாதிரி அழகாகத் தெரிகி றது; குளுகுளு என்று சந்த்ரிகையைக் கொட்டுகிறது. நாம் ஆசைப்படாமலே ஆனந்தம் கிடைக்கிறது. இந்த ஆனந்தத்துக்

காக நாம் எந்தக் கஷ்டமும் படவில்லை. இதற்கு அப்புறமும் இந்த அனுபவத்தால் ஒரு கெடுதலும் வரப்போவதில்லை. எல்லாம் ஸரிதான். ஆனாலும் இந்த ஆனந்தமும் எத்தனை நாழி சாச்வதம்? அது உள்ளளவும்கூட அதாவது ராத்ரி பூரா நம்மால் அதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடிகிறதா? உசந் தால் ஒரு மணி பார்க்கிறோம். அப்புறம் அந்த ஆனந்தம் நிற்கிறதா? ஆனாலும் இன்றைக்குப் பார்த்ததில் 'ஹாபிட்' மாதிரிக் கொஞ்சம் ஏற்பட்டுவிட்டது. நாளைக்கும் சந்த்ரனைப் பார்க்கிறோம். ஆனால் அது இன்று மாதிரி இல்லை. கொஞ் சம் மூளியாகத்தானிருக்கிறது. இன்று பூர்ணமாகப் பார்த்து விட்டதாலேயே நாளைக்கு மூளியாகப் பார்க்கும்போது என்ன வோபோல் இருக்கிறது. எப்போ பூர்ணிமை வரும்? எப்போ வரும்?' என்று இன்னும் ஒரு மாஸத்துக்கு அப்புறம் அதேநாள் வருகிற வரைக்கும் ஓர் ஆசை அடித்துக் கொண்டேயிருக்கிறது. அதாவது முதலில் பூர்ணிமைக்காக ஆசைப்படாவிட்டாலும், அதைப் பார்த்து ஆனந்தப்பட்ட பின் ஆனந்தமே ஆசையை உண்டாக்கிவிடுகிறது. இப்படி எதிர்பாராமல் தானாகவே ரொம்ப ஆனந்தமாக வருகிறவையும், பிற்பாடு அது வராதா, வராதா என்று எதிர்பார்க்க வைக்கிற ஆசையை ஏற்படுத்திவிடு கிறது. எந்த ஆனந்தமானாலும் அது நிரந்தரமாய் இருப்பதில் லையாதலால், அந்த ஆனந்தத்துக்குக் காரணமான வஸ்து ஏதோ ஒரு ஸமயத்தில் மட்டுமே நமக்குக் கிட்டுவதாய் இருந்துகொண்டு மற்ற ஸமயங்களிலெல்லாம் அதற்காக நம்மை தவிக்கப் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறது!

நல்லதில்லாததுகளைப் போலவே நல்லதின் விஷயத்திலும் இப்படியே இருக்கிறது. ஈச்வர தர்சனம் க்ஷணகாலம் கிடைத்து அவன் மறைந்துபோய் விட்டானானால் அப்புறம் அந்தத் தர்சன ஆசை பக்தனைப் பைத்தியமாக, வெறியாக ஆக்கிவிடு கிறது. அதை ஓர் உத்தமமான விரஹ தாபமாகச் சொல்கிறார் கள். அந்தப் பாவத்திலேதான் மாணிக்கவாசகர், ஸ்ரீக்ருஷ்ண சைதன்யர் எல்லாம் கதறு கதறு என்று கதறி மூர்ச்சைபோட்டு விழுந்திருக்கிறார்கள். சென்ற நூற்றாண்டில் இப்படியே (ராம க்ருஷ்ண) பரமஹம்ஸரைச் சொல்கிறார்கள்.



அத்வைதம் தவிர அனைத்திலும் துக்கம்

ஸ்ருஷ்டியிலே ஈச்வரன் சாச்வத ஆனந்தம் தருவதாக ஏதொன்றையுமே படைக்கவில்லை. அவனே தர்சனம் தந்தால் கூட அது ஸர்வ கால ஆனந்தமாக இருப்பதில்லை. நாமதேவரைப் போல, ஸுந்தரமூர்த்தி ஸ்வாமிகளைப் போல தினந் தினம் அவனைப் பார்த்துக் கொட்டமடித்தவர்களைக்கூட அவ்வப்போது விட்டுப் பிரிந்து அழ அழவுந்தான் வைத்திருக் கிறான். க்ருஷ்ணனுக்கு ராதை உயிர் என்கிறார்கள். அவளையும் விரஹத்தில் அப்படியே தேஹமே சிதறிப் போய்விடுகிறாற் போலத் துடிக்கத்தான் விட்டிருக்கிறான். ஆசைப்பட்டால் அழுதுதான் ஆகணும் என்றே இப்படியெல்லாம் வைத்திருக் கிறான். அவனை வெளியிலே வேறாக வைத்து ஆனந்தப்படு கிறவரை அதுவும் சாச்வத ஸுகமில்லை, அத்வைதம் தவிர எல்லாம் துக்கம்தான் என்று காட்டவே இப்படிப் பண்ணு கிறான் போலிருக்கிறது.

இலக்கியம், ஸங்கீதம், சிற்பம் முதலானதுகளில் மனஸைக் கொடுத்தவர்கள் (அதாவது நிரம்ப ஆசை வைத்தவர்கள்) உசந்ததாக அவற்றில் ஒன்றைப் பார்த்துவிட்டால் அதுமாதிரிப் பார்ப்போமோ பார்ப்போமோ என்று ஸதாவும் ஒரு தவிப்பா கத் தேடிக் கொண்டே இருப்பார்கள். தவிப்பது, தேடித்தேடி, அலைகிறது என்றால் அது அசாந்திதான், துக்கம்தான்!

கெட்ட அனுபோகங்களும் இதே மாதிரி ஒருதரம் ருசி கண்டுவிட்டவர்களுக்கு ஆசை வெறியைத் தூண்டிவிடுகிறது. அப்புறம் அவர்களே கொஞ்சம் அறிவு தெளிந்த நிலையில், 'ஐயோ, இத்தனை கீழ்த்தரமாக இருந்து விட்டோமே' என்று தனக்குள்ளேயே குன்றிப் போய் மிகவும் துக்கப்படும்படி இருக்கிறது.

இதிலே இன்னொரு பெரிய தப்பு என்ன என்றால் நாம் எதுவோ ஒன்றில் ஆசைப்பட்டுவிட்டால், அதன் அனுபோகத்தில் நமக்குக் கிடைக்கும் ஸ்வய த்ருப்திக்காகப் பிறத்தியார் என்ன கஷ்டப்பட்டாலும் பரவாயில்லை என்ற எண்ணம் வந்து விடுகிறது. நமக்கு வாய்க்கு ருசியாக ஒன்று வேண்டுமென்பதற்காக வயஸான தாயார் கல்லுரலைக் கட்டிக்கொண்டு மன்றாடினாலும் பரவாயில்லை என்று தோன்றுகிறது. இப்படி எத்தனையோ கஷ்டங்களுக்கு, கொடுமைகளுக்குப் பிறரை ஆட்படுத்தி நம் ஆசையைப் பூர்த்தி செய்துகொள்ள நினைக்கிறோம். இதெல்லாம் நம் பாபக்கணக்கில் ஏறி வருங்காலத்தில் நம்மை வட்டிபோட்டுத் தீட்டிவிடும்.

இந்த விஷயத்தை ஆலோசித்துப் பார்க்கும்போது பிறர் கஷ்டப்பட்டாவது நாம் த்ருப்திப்பட நினைக்கிறோம் என்பது நமக்கே தெரியாத விதத்தில், ரொம்பவும் நல்ல உத்தேசங்களில் கூட எத்தனை சூதாக (இதைத்தான் மாயை என்பது) வேலை செய்கிறது என்று தெரிகிறது. பொது ஜன ஸேவை, பரோபகாரம் என்று செய்கிறோமே, அதன் தாத்பர்யம் என்ன? நம்மைக் கஷ்டப்படுத்திக் கொண்டாவது பிறருக்கு மகிழ்ச்சி உண்டாக்க வேண்டும் என்பதுதான். ஆனால் இந்த ஸேவையாலும் பிறத்தியாருக்கு த்ருப்தியைத் தருவதைவிட நமக்கே த்ருப்தி உண்டாக்கிக் கொள்கிறதுதான் உள்ளூற, நம்மை அறியாமலே, நமக்கு முக்யமாய்விடுகிறது. எப்போது பார்த்தாலும் நாம் விரும்புவது போன்ற பரோபகாரப் பணி நமக்குக் கிடைக்கும் என்று சொல்ல முடியாதல்லவா? அப்படிச் சரீரத்தாலோ, த்ரவ்யத்தாலோ உபகாரம் பண்ண முடியாமலிருக்கிற நாளில் தொண்டில் ரொம்பவும் ஈடுபட்டவர்களுக்கு, 'ஐயோ, இன்றைக்குத் தண்டத்துக்கு ஒரு தொண்டும் இல்லாமலிருக்கிறோமே' என்று வருத்தமாய் இருக்கிறது. அந்த மாதிரி ஸமயத்தில் எவனோ ஒருத்தன், 'தரித்ரத்தில் திண்டாடறேன்; 'அஞ்சு, பத்து உதவி பண்ணுங்கோ!' என்று வந்தால் பரோபகாரிக்கு ஸந்தோஷமாயிருக்கிறது; 'யாரோ கீழே விழுந்துவிட்டார்கள்; first-aid (முதலுதவி) தர வேண்டும், ஆஸ்பத்திரிக்குத் தூக்கிக் கொண்டு போக வேண்டும்' என்று ஸேவைக்கு டிமான்ட் வந்தால் உடனே ஸந்தோஷம் உண்டாகிறது.

அதாவது ஒரு பரோபகாரி விண்டு பார்த்துக் கொண்டால்,

அவனுடைய உள்மனஸுக்கே அது ஸம்மதமாகத்தான் இருக் காது என்றாலும்கூட, அவனுக்கு ஸேவை செய்வதில் உள்ள ஆசையினால், அவனையும் அறியாமலே அந்த ஆசைப் பூர்த்தியை முன்னிட்டு வேறு எவனோ ஒருத்தன் தரித்திரத் திலோ ஆபத்திலோ கஷ்டப்பட்டாக வேண்டியிருக்கிறது. அதாவது, தான் இன்னொருத்தன் கஷ்டத்தைத் தீர்க்க வேண்டும் என்ற ஆசைப் பூர்த்தியை முன்னிட்டு எவனாவது கஷ்டப்பட வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கிறான்! 'எதிர்பார்க் கிறான்' என்றால் மனஸ் அறிந்து இல்லை. 'எனக்குத் தொண்டு வாய்ப்பு கிடைப்பதற்காக யாராவது கஷ்டப்பட வேண்டும்' என்று மனஸறிந்து ஓர் உபகாரி நினைக்க மாட்டான். ஆனாலும் மனஸுக்குள்ளே சூதாக இப்படியும் ஓர் எண்ணம் பதுங்கிக் கொண்டு இருக்கிறாற்போலத்தான் இருக்கிறது.

வெள்ள நிவாரணம் என்று பெரிதாக ஒரு பணி செய்து முடித்துத் திரும்பும்போது, 'நாளைக்கு இப்படி ஓடி ஆடி நூறு ஜனங்களுக்குச் செய்வதற்கில்லையே' என்று ஒரு தாபம் பிறந்தால், அப்போது தனக்கு ஸேவா பாக்யம், அதிலே கிடைக்கும் ஆசைப்பூர்த்தி, ஆத்ம த்ருப்தி போய்விட்டதே என்று அபிப்ராயம் துளியாவது இருக்கத்தான் செய்கிறது. ஸேவை மாதிரி உத்தம விஷயமாக இல்லாமல் கெடுதலானவற் றில் ஆசை உள்ளபோது இந்த அபிப்ராயமே நன்றாக பலமாக வெளிப்பட்டு, பிறரை மனஸறிந்து கஷ்டப்படுத்தியாவது ஸ்வய ஆசையைப் பூர்த்திப் பண்ணிக் கொள்ள வைக்கிறது!

எதுவோ ஒன்றில் நாம் ஆசை வைத்துவிட்டால் அது நம் கையை விட்டுப் போகிறபோது, நமக்கு அந்த ஒன்றில் ஏற்படும் மனத்ருப்தியையே நினைத்து பிறத்தியார் கஷ்டப்பட் டாவது நமக்கு அது மறுபடி கிட்டவைக்க வேண்டுமென்று நினைத்துவிடுகிறோம்.

இப்படி அனேகத் தப்பு எண்ணங்களை ஆசை உண்டாக்கு கிறது.

இதுவரை ஆசைப்படுகிறவர் ஆளாகிற கஷ்டம், துக்கங் களையே பற்றி நிறையச் சொன்னேனே, ஆசைப்படுகிறவர் களால் மற்றவர்களுக்கு ஏற்படும் கஷ்ட துக்கங்களைப் பார்க் கும்போது இது ரொம்ப அல்பமாகி விடுகிறது. ஆசையினால்

எத்தனை கொலைகள்! ஸாம்ராஜ்யத்தை விஸ்தரிக்க வேண்டும் என்று ராஜாக்கள், ராஜா மாதிரியான ஹிட்லர், முஸோலினி போன்றவர்கள் ஆசைப்பட்டால் எத்தனை லக்ஷம் உயிர்கள் சாக வேண்டியிருக்கிறது? நடக்கிற அத்தனை கொலையும், கொள்ளையும், ஸ்த்ரீகளை பலாத்காரப்படுத்துவதும், மற்ற மோசடிகளும் ஆசையினால்தானே?

தன்னுடைய ஆசையினால் மற்றவருக்கு இழைக்கும் இந்தத் துன்பங்கள் ஒருவனைச் சும்மா விடுவதில்லை. அவை எல்லாம் அவனுடைய பாபக் கணக்கில் ஏறி ஒட்டிக்கு இரட்டியாக அவனை நரக லோகத்திலும் மறு ஜன்மாக்களிலும் பழி வாங்கத்தான் செய்யும்.



உயர் பண்புகளுக்கு ஊறு செய்யும் ஆசை

இப்படிப் பாப ரூபமெடுத்துப் பழி வாங்குவதில் முக்யமானது பொய். ஆசைதான் இப்படிப் பல பொய்களை அடுக்க வைக்கிறது. பொய்க்கும் வித்து ஆசைதான்.

மனு முதலான மஹாப் பெரியவர்கள் ஸகல மக்களுக்கும் அஹிம்ஸை, ஸத்யம், திருடாமை, தூய்மை, புலனடக்கம் என்ற ஐந்து உயர்ந்த பண்புகள் இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்த ஐந்தையும் நாசம் பண்ணுவதாக ஆசை என்பது இருக்கிறது.

ஹிம்ஸை ஏன் செய்கிறோம்? மாம்ஸத்தில் உள்ள ஆசையினால். இன்னொருத்தனிடமுள்ள ஒரு பொருளில் நமக்கு ஏற்படும் ஆசையால் அவனை ஹிம்ஸித்தாவது அதைப் பெறப் பார்க்கிறோம்!

ஸத்யத்தை ஏன் விடுகிறோம்? ஆசை வைத்த எதையோ ஸத்யமான முறையில் போய் அடைய முடியாது என்பதால்

தான் இப்படிச் செய்கிறோம். நம்மைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும்; நம்முடைய ஸொத்து, நம்முடைய அந்தஸ்து, மானம் போன்ற எதுவோ ஒன்றைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஆசைக்காகத்தான் பேசுகிற பொய்யெல்லாம்; பண்ணுகிற மோசடியெல்லாம்!

பொருளிடத்திலுள்ள ஆசையால்தான் திருடுவது என்பதை விளக்கவேண்டிய அவச்யமில்லை.

ஆசார சுத்தியைவிட்டு விடுவது, 'மனஸ் போனபடி ஸௌகர்யங்களை அனுபவிக்க வேண்டும்' என்ற ஆசையினால் தான்.

புலனடக்கம் போவது ஆசையால்தான் என்பதைச் சொல்லவே வேண்டாம்.

அதாவது மனு சொன்ன ஐந்து பெரிய தர்மங்களையும் மீறப் பண்ணுவது ஆசைதான்.

அறுபகைக்கு மூலம், ஐந்து தர்மங்களையும் நிர்மூலம் செய்வதற்குக் காரணம் - என்றிப்படி ஸகல தோஷங்களுக்கும் பிறப்பிடமாக இருப்பது ஆசைதான்!

ஆக, ஆரம்பித்த இடத்துக்கே திரும்ப வருகிறோம் - நமக் குள்ளே தினந்தினமும் நடக்கிற தேவாஸுர யுத்தத்திலே நல்ல வ்ருத்திகளான தேவசக்திகளை ஹதாஹதம் பண்ணும் கெட்ட வ்ருத்தி என்னும் அஸுர சக்திகளுக்கெல்லாம் உற்பத்தி ஸ்தான மாக இருப்பது ஆசைதான்!

உயர்ந்த ஸந்தோஷத்தைத் தருவதாக நமக்குத் தோன்றுகிற நல்ல ஆசைகள்கூட உண்மையில் துன்பம் தருபவைதான். ஏனென்றால் எப்பேர்ப்பட்ட ஆசையாயிருந்தாலும் அது ஒருவித அரிப்புத்தான். மனஸில் அத்ருப்தியிருந்து அதனால் ஏற்படுகிற அரிப்புத்தான் ஆசை, ஆசை என்பது. மனஸுக்கு எடுக்கிற தாஹம்தான் ஆசை. ஆசையிருக்கிறதென்றால் மனஸ் என்று ஒன்று இருக்கிறது என்றே அர்த்தம். மனஸ் என்பது இருந்துவிட்டால் உபத்ரவம்தான். மனஸ் ஆத்மாவுக்கு த்விதீய மான வஸ்து; அதனால் பயஹேதுவானது என்று பார்த்

தோமே! இந்த மனஸ் என்கிற வஸ்துதான் அகண்டானந்தமான
பரமாத்மா சிறுத்துக் குறுகிப்போய் ஜீவாத்மா என்று வேஷம்
போட்டுக் கொள்ளும்போது இப்படி அதைச் சின்னதாகக்
குறுக்க வைத்துக் கட்டுவது. தனி ஜீவன்கள், individual-கள் என்று
தங்களை அவர்கள் தெரிந்துகொள்வதே தனித்தனி மனஸ்
களைக் கொண்டுதான். ஆனதால் மனஸ் என்பது பரமாத்மா
வுக்கு வேறேயாகத்தான் எப்போதும் இருக்க முடியும். ரொம்ப
உயர்ந்த நிலையில்கூட அது பரமாத்மாவைத் தொட்டுக்
கவிந்து கொண்டோ, அல்லது பரமாத்மாவின் சக்தி, கருணை
முதலானவற்றை ஓரளவுக்குத் தனக்குள்ளும் நிரம்பிக்கொண்
டோதான் இருக்க முடியுமே தவிர, அப்படியே அவனுடைய
அகண்டானந்தத்தைத் தானும் அனுபவிக்க முடியாது. இந்த
மனஸைப் பூராவும் அவனிடமே கரைத்து இல்லையென்
றாக்கிக் கொண்டால்தான் சாச்வதமான அகண்ட ஆனந்தம்
கிடைக்கும்!

வைகுண்டத்திலே, கைலாஸத்திலே பேரானந்தம் அனுப
விப்பதாகச் சொல்வதும்கூட மனஸை வைத்துக் கொண்டு
பெறும் அனுபவம்தான். த்வைத விசிஷ்டாத்வைத ஸித்தாந்தி
கள் இது துக்கக் கலப்பேயில்லாத சாச்வத ஆனந்தம் என்று
சொல்கிறார்கள். ஆனாலும்கூட அங்கே அவர்கள் முக்தர்களா
கச் சொல்பவர்கள் பரமாத்மாவுக்கு வேறேயாக இருந்து
கொண்டு, வேறுபட்ட மனஸால்தான் அவரை அனுபவிக்
கிறார்களாதலால், நிறைந்த நிறைவு நிலையிலேயே நிரந்தர
மாக இல்லாமல் குறைவுகளுக்கும், துக்கங்களுக்கும் எப்போதா
வது ஒரு ஸமயத்திலாவது ஆளாகத்தான் செய்கிறார்களென்றே
புராணங்களிலிருந்து தெரிகிறது. ஸாக்ஷாத் அம்பாள், மஹா
லக்ஷ்மியிலிருந்து நாரதர், ஸனகாதிகள், ப்ருங்கி மஹர்ஷி
மாதிரியான மஹா மஹாப் பெரியவர்களும்கூடத் தனியான
ஒரு மனஸோடு பரமாத்மாவுக்கு வேறே மாதிரிப் பாவத்தில்
இருக்கும்போது துக்கத்துக்கும் கோபத்துக்கும் ஆளாவது,
சாபத்துக்கு ஆளாவது, பரமாத்மாவைப் பிரிந்து ரொம்பவும்
துக்கிப்பது, பூலோகத்தில் பிறந்து பச்சாத்தாபப்பட்டு மிகவும்
உக்ரமாகத் தபஸ் செய்து தங்களையே வருத்திக் கொள்வது
என்றெல்லாம் அவஸ்தைப்படத்தான் வேண்டியிருக்கிறது
என்று புராணக்கதைகளிலிருந்து தெரிகிறது. அதனாலேதான்,

மற்ற பற்றுக்கள் (ஆசைகள்) விடுவதற்காகப் பரமாத்மா ஒருவனிடம் மாத்திரம் பற்று (ஆசை) வையுங்கள் என்று.

பற்றுக பற்றற்றான் பற்றினை - அப்பற்றைப்
பற்றுக பற்று விடற்கு

என்று திருவள்ளுவர் சொன்னதற்கு மேலேயும் போய்:

ஆசைஅறுமின் ஆசைஅறுமின்
ஈசனோடாயினும் ஆசைஅறுமின்

என்று திருமூலர் சொன்னார்.



யுத்தம் தீர ஆசையை ஒழிக்க!

நமக்கு ஸந்தோஷம் தருவதாகத் தோன்றினாலும் உண்மையில் கஷ்டம் விளைவிப்பதுதான் என்பதாகச் சில ஆசைகளைப் பற்றி மாத்திரம் நமக்கே தெரிகிறது. உதாரணமாக, அரிக்கிறபோது சொறிந்து கொண்டால் ஹிதமாயிருக்கிறதென்று அப்படிப் பண்ணினால் அப்புறம், புண் ஜாஸ்தியாவது நமக்கு நன்றாகத் தெரிகிறது. அதனால் சொறிந்து கொள்ளாமல் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ளப் பார்க்கிறோம். எல்லா ஆசையுமே அரிப்புத்தான். ஆசை என்பதே அரிப்புத்தான். அதன் பூர்த்திக்காகப் பண்ணுவதெல்லாமே சொறிந்து கொடுத்துப் புண்ணை 'ஸெப்டிக்' ஆக்குவதுதான்!

இதனால் என்ன ஏற்படுகிறதென்றால் ஆசையை அழித்தால்தான் உள்ளே நடக்கும் தேவாஸுர யுத்தம் தீரும்; நமக்குச் சாந்தி கிடைக்கும்.

எப்படி அழிப்பது?

நூறு, ஆயிரம், லக்ஷமாக இத்தனை ஆசைகள் இருக்கின்

றனவே! ஒன்றை அடக்கினால் இன்னொன்று தலைதூக்கு
கிறதே! அந்த இன்னொன்றை அடக்கப்போனால் முதல்
ஆசையே 'நான் செத்தேனா பார்!' என்று 'ஸொரூபம்' காட்டு
கிறதே!



மரணத்தால் ஆசை அழியுமா?

'ஸரி, இந்த உடம்பு இருப்பதால்தானே ஆசை ஏற்படு
கிறது? ஆசையால் துன்பப்படுவது – துன்பப்படுத்துவது,
ஆசையால் பயப்படுவது – பயமுறுத்துவது, ஆசையால்
அவமானத்துக்கு ஆளாவது – அவமானத்துக்கு ஆளாக்குவது
எல்லாம் உடம்பு உள்ளவரைதானே? செத்துப் போனவர்
களுக்குத் துன்பம் உண்டா, பயம் உண்டா, அவமானமுண்டா?'
என்று நினைத்து மரணத்துக்கு வேண்டிக் கொள்ளலாமா?
குளம் குட்டையில் விழலாமா? சாண் கயிற்றைத் தேடலாமா?

ஊஹூம், இது ஸொல்யூஷன் (தீர்வு) இல்லை.

செத்துப் போனவர்களுக்கு ஆசையும் அதனால் ஏற்படும்
பயம், அழுகை, அவமானம் முதலானதும் இல்லை என்று
முடிவு பண்ணினது தப்பு. செத்துப்போனவர்கள் ஒரேயடி
யாகப் போய்விடவில்லை. உயிரோடிருந்தபோது பலவிதமான
ஆசைகளுக்கு உட்பட்டு அவர்கள் பண்ணிய பாபங்களை
உடம்பு போன பின்னும் நரகாதி லோகங்களில் அனுபவித்து
விட்டுப் பாக்கியை அனுபவிக்க இந்த லோகத்துக்கே அவர்கள்
வந்துகொண்டுதானிருக்கிறார்கள்.

அதாவது அந்த உடம்புதான் போச்சு. வேறே உடம்பு
வந்துவிட்டது. அது மனுஷ உடம்பாகவே இருந்து மறுபடி
பழையபடியே ஆசைகள் பட்டு அவஸ்தைகளைத் தேடிக்
கொள்ளலாம். அல்லது ஒரு மாட்டின் உடம்பாகி ஏர்க்காலில்
அவதிப்படலாம். குதிரையின் உடம்பாகி வண்டி பாரத்தை
இழுத்துக் கொண்டு ஓடலாம். ஆக, உடம்பு, அதனால் வருகிற

துன்பம் இரண்டையும் சாவினால் போக்கிக் கொண்டுவிட முடியாது.

அதிலும் தற்கொலையால் சாவு தேடிக் கொள்வது என்னும் போது, ப்ராண ஹத்தி என்று இதுவே பெரிய பாபமாகச் சேர்ந்து, இதற்காக வேறு மஹா கஷ்டமான தண்டனைகள் அனுபவிக்க வேண்டிவரும். தற்காலத்தில் சிலர் பெரிய தப்புக் கார்யம் பண்ணிப் 'பிடிபட்டு விடுவோம்' என்கிற ஸ்திதி உண்டானாலோ அல்லது ஸஹிக்க முடியாத பெரிய துக்கம் எதுவாவது ஏற்பட்டாலோ ரிவால்வரை எடுத்துத் தங்களையே சுட்டுக் கொண்டு விடுகிறார்கள். ஆனால் ஸம்ஸாரத்தால் உண்டாகும் தீமைகளையும் துக்கங்களையும் போக்கிக் கொள்ள இது ஒரு வழியாகுமா என்றால், ஆகாது. ஸ்தூல சரீரத்தை அழித்துக் கொண்டாலும், அப்புறம் ஸூக்ஷ்மமாக ஏதோ ஒரு மாதிரியான மற்றொரு சரீரம் இருந்து கொண்டிருக்கும். நாம் பண்ணின கார்யம், எண்ணின எண்ணம் எல்லாவற்றுக்கும் காரணமாகவும், அவற்றை அனுபவித்த ஒன்றாகவும், சாவுவரை அனுபவித்தும் தீர்க்காமல் இன்னம் பாக்கி நிற்கும் அனுபவத்தை அடைய வேண்டியதாகவும், எண்ணின எண்ணங்களுடைய போக்குகள் மறுபடியும் அப்படியே எண்ண வைக்கிற விதத்தில் வேர் கொண்டு ஆஸ்பதமாகப் பற்றிக் கொண்டிருப்பதாகவும் 'அந்தஃகரணம்' என்பதன் ரூபமாக அந்த மற்றொரு சரீரம் இருந்து கொண்டிருக்கும். தற்கொலையால் ஸ்தூல சரீரத்தைப் போக்கிக் கொண்ட பிற்பாடும் அந்தச் சரீரத்தோடு சுற்றிக் கொண்டு இருக்க வேண்டும்.

நாமாக ஸூயிஸைட் பண்ணிப் போக்கிக் கொள்ளாமல் தானாக உயிர் போனால், ஜீவனின் ஸூக்ஷ்ம சரீரம் நரகம் அல்லது ஸ்வர்க்கத்தில் கர்மபலனை ஓரளவுக்கு அனுபவித்து விட்டு, பாக்கியை அனுபவிக்க பூலோகத்திலேயே 'எண்பத்து நாலுலக்ஷம் யோனிபேதம்' என்னும் உயிரினங்களில் எதுவோ ஒன்றாகப் பிறக்கிறது ஸூயிஸைட் பண்ணிக் கொண்டவனின் ஆவியோ நரகத்திலுள்ளதைவிடக் கஷ்டமான அவஸ்தைகளை ஆத்மஹத்திப் பாபத்துக்காக இந்த லோகத்திலேயே அலையாய் அலைந்து அனுபவிக்க வேண்டும். நரகம் அல்லது ஸ்வர்க்கம், அப்புறம் மறுபடி பூமி என்பதற்கு முந்தி, 'பேயாய் அலைவது' என்றே சொல்கிறோமே, அப்படி ஒரே தவிப்புடன்

அலைய வேண்டும். அந்த ரூபத்தில் பசி, தாஹம் முதலான வற்றைப் பூர்த்தி பண்ணிக் கொள்ள முடியாமல் எவராவது ஒருத்தருடைய உடம்மைப் பிடித்து ஆட்டி வைத்துக் கொண்டு, இந்தப் பாபத்தையும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும். வேப்பி லையால் வீறுவீறு என்று அடி வாங்கவேண்டும். இதோடு நிற்காது. மறுபடி ஜன்மா வரும். எந்தத் தப்பு வெளிவந்து விடுமோ என்று பயந்து தற்கொலை செய்துகொண்டானோ, அல்லது எந்தத் தோல்வியைத் தாங்க முடியாமல் சுட்டுக் கொண்டானோ, அல்லது எந்த வ்யாதிக் கஷ்டம் தாங்காமல் விஷத்தைச் சாப்பிட்டானோ அந்தத் தப்பு மாதிரியே ஒன்று அடுத்த ஜன்மாவில் அம்பலமாகி மானம் போகத்தான் போகும்; அல்லது அதே போன்ற தோல்வி அப்போது ஏற்படத்தான் செய்யும்; அதே மாதிரி வ்யாதி உபாதைப்படுத் தத்தான் செய்யும். அதனால் தற்கொலை மூலம் எதிலிருந்து ஒருத்தன் தப்புவதற்கு நினைக்கிறானோ அதனிடமிருந்து தப்புவதென்பது இல்லவே இல்லை. இதோடுகூடக் குட்டி போட்டுக் கொண்டு தற்கொலைக்குத் தண்டனையாக ஆவி ரூபத்தில் அனேக அவஸ்தைகள்!

இதனாலெல்லாந்தான் ஆத்மஹத்தி பெரிய பாபமென்று தர்ம சாஸ்த்ரங்கள் முடிவு செய்திருக்கின்றன. இக்காலச் சட்டப் படியும்கூட அது குற்றம் என்று வைத்திருக்கிறார்கள்.

படவேண்டிய கஷ்டங்களோடுகூட வேப்பிலை அடியும் வாங்குவதுதான் மிச்சம்!



பிறவித் தண்டனை

ஒரு விதத்தில் பார்த்தால், இயற்கை மரணத்துக்கு அப்புறம் புனர்ஜன்மா ஏற்பட்டு மறு உடம்பு வருவதுங்கூட அடி வாங்குவதற்குத்தான். ஸாத்விகத் தண்டனை அதிகமாகிவிட்ட இக்காலச் சட்டமுறை அமலுக்கு வருவதற்கு முன்பெல்லாம் குற்றவாளிகளுக்கு இத்தனை கசையடி என்று தண்டனை விதிப்பார்கள். கட்டிவைத்து அடிப்பார்கள். பெரிய குற்றங்களுக்குத் தரும் அத்தனை கசையடியையும் குற்றவாளியால் ஒரே ஸமயத்திலே தாங்கிக் கொள்ள முடியாது. நடுவிலே மூர்ச்சை போட்டுவிடும். அல்லது உயிரே போய்விடும். 'இப்படி ஆவதற்கு விடக்கூடாது. ஒவ்வொரு கசையடியையும் அவன் அனுபவித்துக் கஷ்டப்பட வேண்டும். அப்போதுதான் தண்டனை பெற்றதாகும்' என்ற அபிப்ராயம் அப்போது நியாய பரிபாலனமாக நினைக்கப்பட்டது. அதனால் என்ன பண்ணுவார்களென்றால், பக்கத்தில் ஒரு வைத்யரை வைத்துக் கொண்டே அடிக்க ஆரம்பிப்பார்கள். அவர் குற்றவாளியை அவ்வப்போது பரீக்ஷித்துக் கொண்டேயிருப்பார். ஏதோ ஒரு கட்டத்தில் அதற்குமேல் ஸ்மரணையோடு வலியை அனுபவிக்க முடியாதென்றோ, ப்ராணன் போய்விடுமென்றோ அவருக்குத் தெரிந்தால், உடனே, 'இதோடு இன்றைக்குப் போதும், நாளைக்கு, அப்புறமும் மீந்தால் அதன்பின் வரும் நாட்களில், பாக்கி அடி கொடுக்கலாம்' என்று சொல்வார். அப்படியே நிறுத்திவிடுவார்கள். அப்புறம் குற்றவாளிக்கு ஆஹாரம் போடுவார்கள். நல்ல ஆஹாரமாகவே போடுவார்கள். அப்போது தானே அடிவாங்கச் சக்தி இருக்கும்? அப்புறம் நன்றாகத் தூங்கவும் பண்ணுவார்கள். இந்த உபசாரமெல்லாம் மறுபடி தண்டனை தருவதற்காகவேதான்! மறுநாள் மறுபடி 'பூசை' ஆரம்பித்துவிடுவார்கள்.

அந்த மாதிரிதான் நாம் பண்ணின பாபங்களை அனுபவிக்க

உடம்பைக் கொடுத்து, கஷ்டங்கள் என்கிற கசையடிகளை பகவான் கொடுக்கிறார். இந்த உடம்பு அதற்கு மேலே தாங்காது என்று அவர் நினைக்கிற கட்டத்தில் சாவை அனுப்பி வைக்கிறார். அப்போதைக்குத் தூங்கப் பண்ணி விடுகிறார். கொஞ்ச நாழி அவரிடம் லயிப்பு! அப்புறம் அதே உயிரைப் பிறப்பிக்கிறார். குழந்தையாய்ப் பிறந்து பால்யதசை முடிகிற வரை அதற்குக் கஷ்டம் அதிகம் தெரிவதில்லை. வ்யாதி வக்கை அதைப் பிடுங்கி எடுத்தாலும், அப்பா – அம்மா அடித்தாலும் அப்போதைக்கு ஏதோ வ்ராச்சு' 'வ்ராச்சு' என்று கத்தித் தீர்க்கிறதே தவிர, துக்கச் சுமை என்று ஒன்றைத் தோளிலே போட்டுக் கொண்டு நீடித்துத் துன்பப்பட்டுக் கொண்டிருப்ப தில்லை.

வயஸு வந்தபின் நாம் படுகிற கஷ்டத்தில் கால்வாசிதான் நாம் நடைமுறையில் பரத்யக்ஷமாக அனுபவிப்பதாக இருக்கும்; பாக்கி முக்கால்வாசி அந்தக் கஷ்டத்தையே பற்றி நினைத்து நாம் தோளில் தோய்த்துப் போட்டுக் கொள்வதுதான். துக்கம் கால்வாசி என்றால் துக்கம் கொண்டாடுவது முக்கால்வாசி! ஏற்பட்டுவிட்ட துக்கத்தை நினைத்துப் பார்ப்பது, இது போதாதென்று இதிலிருந்து இன்னும் என்னென்ன உண்டாகுமோ என்று இனிமேல் ஏற்படக்கூடிய துக்கங்களைக் கல்பித்துக் கொண்டேயிருப்பது ஆகியவற்றின் பாரம் நமக்கு ஜாஸ்தி. குழந்தைக்கு இந்த மனச்சுமை இல்லை. எதையும் ஆழப் போட்டுக் கொண்டு நாம் உழப்பிக் கொள்கிறமாதிரி இல்லாமல் அது க்ஷணத்தில் மறந்துவிட்டு லேசாகிவிடும். நம் மாதிரி அதற்கு வாழ்க்கை ப்ரச்னைகளும் இல்லை. பொது வாகக் குழந்தைப் பிராயமானது விளையாட்டு, சீராட்டல் என்று ஸந்தோஷமாகவே போகிறது. குற்றவாளிக்கு ஆஹாரம் போட்டுப் போஷிப்புப் புண்ணி, மறுபடி தண்டனை வாங்குவ தற்குத் திராணி உண்டாக்கிய மாதிரி நமக்கு பால்யத்தை வைத்திருக்கிறார் பகவான். அப்புறம் மறுபடி கஷ்டக் கசையடி ஆரம்பித்து விடுகிறது.



வேப்பம்பழத் தித்திப்பு

யாராயிருந்தாலும் ஒரே கெட்டதாகப் பண்ணாமல் எங்கேயோ கொஞ்சம் நல்லதும் பண்ணுவதால் நடுநடுவிலே கொஞ்சம் கொஞ்சம் இன்பமானது நடக்கிறது. இந்த ஸந்தோஷம் கசையடிக்கு ஆயின்ட்மென்ட் போடுகிறது. எங்கே யாவது யாருக்காவது புண்யசாலிகளுக்குக் கசையடியில்லாமல் சந்தனப்பூச்சாகவே நடக்கிறது. அது ரொம்பவும் அபூர்வம். நூற்றுக்குத் தொண்ணூறு நாம் பாபம் செய்தவர்களேயான தால் ஸந்தோஷம் ஒரு மடங்கு என்றால், கஷ்டம் பத்து மடங்கு என்றே வருகிறது. ரொம்ப உசந்தாலும் வாழ்க்கையில் நாம் அனுபவிக்கிற ஆனந்தம் வேப்பம்பழத் தித்திப்புத்தான். வேப்பங்காயைவிட வேப்பம்பழத்துக்குத் தித்திப்பு உண்டு என்பது வாஸ்தவந்தான். ஆனால், அது மாம்பழத்தின் தித்திப் பாக முடியுமா? ரொம்பக் கசப்பிலேயே கொஞ்சம் தித்திப்பு மாக, அனேகக் கஷ்டங்களுக்கு மத்தியிலே அல்ப ஆனந்தம் நமக்குக் கிடைக்கிறது. இவ்வளவுக்குத்தான் நமக்குத் தகுதி. அல்லது இப்போதே நம் தகுதியை மீறிப் பகவான் கொஞ்சம் தயை தாக்ஷிண்யம் காட்டுவதால்தான் இவ்வளவு கஷ்டத்தோ டாவது நிற்கிறது என்று சொல்லலாம்.

ஆசைதான் இதற்கெல்லாம் காரணம் என்றால், அந்த ஆசை உடம்பை அழிப்பதாலும் போகாது என்றால் என்ன தான் பண்ணுவது? எப்படித்தான் தப்பித்துக் கொள்வது?



விடாமுயற்சி வேண்டும்

ஆசை அடங்கமாட்டேன் என்றாலும் திரும்பத் திரும்ப அடக்கப் பார்த்துக் கொண்டேதானிருக்க வேண்டும். வைராக் யம் என்பதான ஆசையின்மையை, பற்றின்மையை ஸம்பாதித் துக் கொள்ள விடாமுயற்சி பண்ணிக் கொண்டே இருக்க வேண்டும்.

ஏனென்றால் ஆசை என்ற இந்த ஒரே ஒரு சத்ருவை எப்படியோ ஒரு தினுஸில் எப்பாடு பட்டாவது நாம் ஒழித்துக் கட்டிவிட்டால் போதும் – அப்புறம் நாம் ராஜாதான். ராஜா என்றால் இந்த உலகத்து ராஜா இல்லை. அவனுக்கு உள்ள ஆசையும் தொல்லையும் நமக்கு வேண்டவே வேண்டாம். நான் சொல்வது ஆசை, தொல்லை கிட்டேயே வராத சாச்வத சாந்தத்தை உடைய ராஜா!

பல நூறாயிரம் கெட்ட வ்ருத்திகளை ஒவ்வொன்றாய் அடக்கப் பார்த்து ப்ரயோஜனமில்லை. அது முடியாத காரி யம். ஆகையால் அவை கிளைகள் என்றால் அவற்றுக்கு வேராக உள்ள ஆசை என்ற ஒன்றை வெட்டிவிட்டால் போதும். ஆனால் வெளியே நீண்டிருக்கும் கிளையை வெட்டுவதைவிட உள்ளே புதைந்துள்ள வேரைத் தோண்டி அழிப்பது ரொம்பவும் கஷ்டம்தான். இருந்தாலும் இதைச் செய்யாவிட்டால் வெட்டிய கிளைகள் மறுபடி மறுபடி முளைத்துக் கொண்டுதானிருக்கும் என்பதால் எப்படியாவது இதை ஸாதிக்கத்தான் வேண்டும்.

கறையான் புற்று வைக்கிறது. அதை உடைக்கிறோம். அடுத்த வாரம் பார்த்தால் அது மறுபடி முளைத்திருக்கிறது. மறுபடி தட்டிவிடுகிறோம். அதற்கப்புறம் சில நாள் போனால் புற்று மறுபடியும் கிளம்பித்தானிருக்கிறது. இதற்கு முடிவு

எப்படி?? தாய்ப்பூச்சி இருக்கிறவரைக்கும் அது கொஞ்சங்கூட அலுக்காமல் சலிக்காமல் இப்படிப் புற்று வைத்துக் கொண்டே தான் இருக்கும். அது எங்கே எந்தச் சந்து பொந்தில் மூங்கிலுக் குள் ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறதோ அங்கே தேடித் தோண்டி அதை எடுத்து 'ஸம்ஹாரம்' பண்ணினால்தான் அப்புறம் புற்று புறப்படாமலிருக்கும். இப்படியே ஸகல கஷ்டத்துக்கும், ஸகல துர்வ்ருத்திகளுக்கும் தாய்ப்பூச்சியாயுள்ள ஆசையை அழிக்கா மல், அந்தக் கஷ்டம் ஒவ்வொன்றையும் நிவ்ருத்தி செய்து கொள்ளவும், ஒவ்வொரு துர்வருத்தியாகப் போக்கிக் கொள்ள வும் பாடுபட்டால் அவ்வளவும் நிஷ்பலனாகத்தான் ஆகும். Cause-ஐ (காரணத்தை) அழிக்காமல் விடும்வரை effects-ஐ (விளைவுகளை) நிரந்தரமாக அழிப்பது என்பது நடக்காத கார்யம்.

பகவான் காம – க்ரோதம் என்று சொல்லி, க்ரோதத்தை யும் காமத்திலேயே அடக்கி ஒருமையாகப் பேசும்போது இப்படித்தான் உபதேசம் செய்திருக்கிறார்.

காம ஏஷ க்ரோத ஏஷ ரஜோகுண – ஸமுத்பவ: ।

இதற்கு அர்த்தம் சொல்லிவிட்டேன். தொடர்ந்து,

மஹாசநோ மஹாபாப்மா வித்த்யேநம் இஹ வைரிணம் ।

என்று சொன்னதற்கும் கொஞ்சம் அர்த்தம் சொன்னேன்.

இந்தக் காமமானது பெருந்தீனி கேட்பது: 'மஹாசந'. ஒரு தரம் தீனி போட்டுவிட்டால், அதாவது ஓர் ஆசையை ஒரு தரம் பூர்த்தி பண்ணிக் கொண்டு விட்டால், அதோடு அதன் பசி தீர்ந்து விடுவதில்லை. சாப்பாட்டு விஷயத்தில் எப்படி ஒரு வேளை போஜனம் செய்தால் சாச்வதமாய் நம் வயிறு நிரம்பு வதென்றில்லாமல் தினந்தினம் மூன்றுவேளை நாலு வேளை சாப்பிட வேண்டியிருக்கிறதோ, அப்படியேதான் ஆசைப் பசியும் எத்தனை தடவை தீர்த்துக் கொண்டாலும் தீராமல் மறுபடி எழும்புகிறது. அப்புறம் 'மஹாபாப்மா' – மஹாபாவி என்று ஆசையை (பகவான்) திட்டுகிறார். நம்முடைய அத்தனை பாப பட்டாளத்துக்கும், அதாவது கெட்ட வ்ருத்தி களான அஸுரப் படைக்கும் இதுதானே உற்பத்தி ஸ்தானம்?

அதனால் 'மஹாபாப்மா'. வித்த்யேநம் இஹ வைரிணம் - வித்தி ஏனம் இஹ வைரிணம். பொழிப்புரையாய் சொன்னால், 'இஹ ஏனம் வைரிணம் வித்தி'. 'இஹ' - இந்த உலகத்திலே, ஸம்ஸாரத்திலே; 'ஏனம்' - இதை, இந்தக் காமத்தை; 'வைரிணம்' - விரோதியாக: 'வித்தி' - அறிந்துகொள். 'இந்த லோக வாழ்க்கையில் காமம்தான் பெரிய சத்ரு என்று தெரிந்து கொள்ளடா அப்பா!' என்கிறார்.



ஆசையின் செயலும் 'அதிஷ்டான'மும்

அப்புறமும் சொல்லிக் கொண்டே போகிறார் அதன் க்ரூர ரூபம், கார்யம் முதலானதுகளை. 'அக்னியை எப்படிப் புகை மறைக்கிறதோ, கண்ணாடியை எப்படித் தூசி மறைக்கிறதோ, வயிற்றில் உள்ள சிசுவை எப்படி கர்ப்பப்பை மறைக்கிறதோ அப்படிக் காமம் ஞானத்தைச் சுற்றிச் சூழ்ந்துகொண்டு மறைக்கிறது', என்று சொல்லிவிட்டு மறுபடி, 'ஆமாண்டா அர்ஜுனா! ஞானிக்குப் பரம சத்ரு இதுதான். பூர்த்தியே பண்ண முடியாமல் கொழுந்துவிட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஆசைத் தீதான் மனுஷ்யனின் அறிவை அப்படியே சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது' என்கிறார்.

முதலில் அறிவுத் தீயை மறைக்கும் புகையாய் ஆசை இருக்கிறது என்றார். அப்புறம், இதுவே அக்னிபோல ஒருத்தனைத் தபிக்கச் செய்வதை நினைத்து, 'அறிவை எரிக்கிற நெருப்புப் போல ஆசை பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறது' என்கிறார்.

இன்னமும் சொல்கிறார்:

எந்த வஸ்துவானாலும் அது தொழில் பண்ண வேண்டுமானால் ஏதோ ஓர் இடத்தில் ஊன்றி நிலைப்பட்டு நின்று அங்கேயிருந்துதான் கைவரிசையைக் காட்ட வேண்டும்.

இப்படி நிற்கும் ஸ்தானத்துக்கு 'அதிஷ்டானம்' என்று பெயர்.

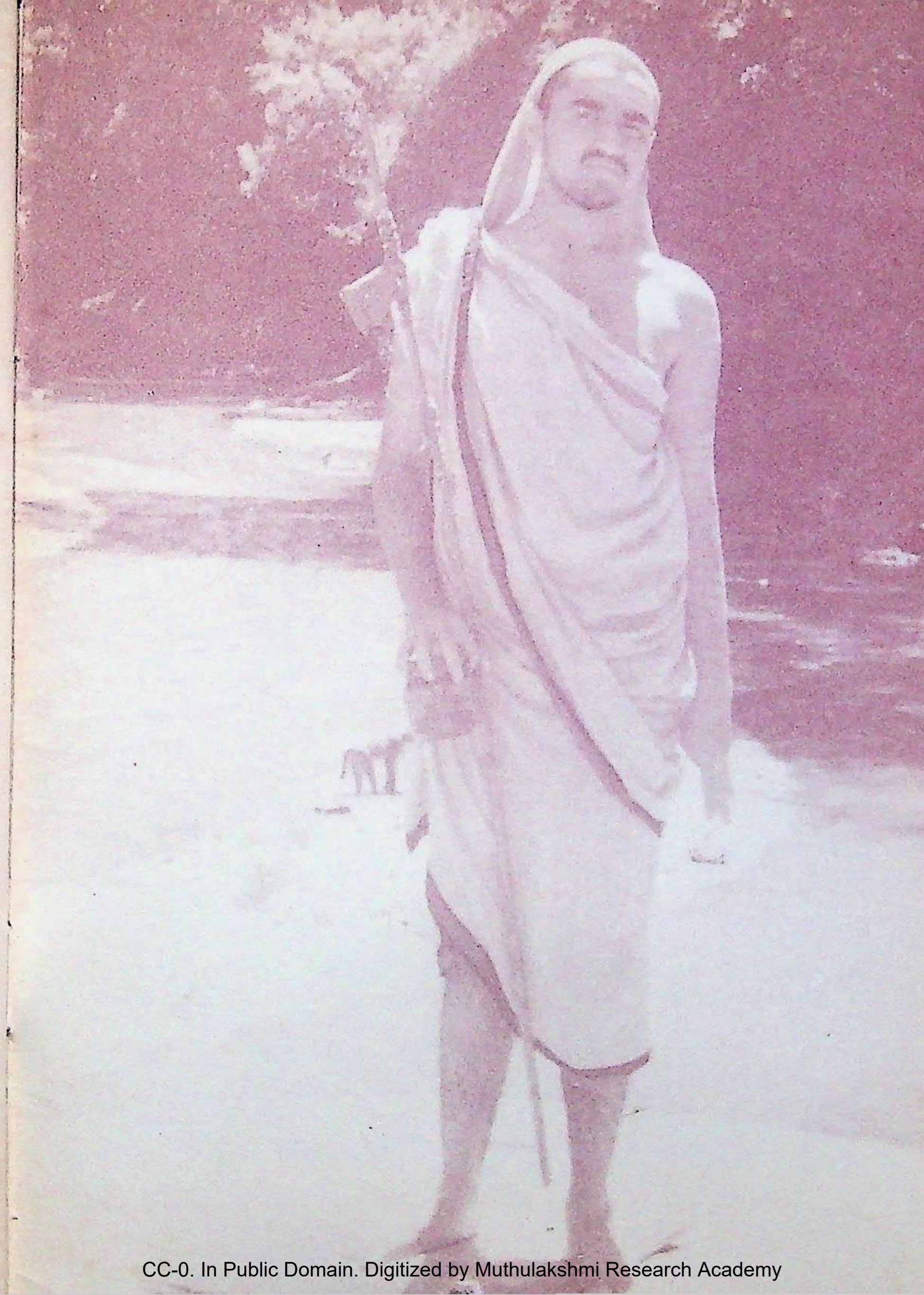
'அதிஷ்டானம்' என்றவுடன் ஸன்னியாஸிகளின் ஸமாதி களுக்கு அப்படிப் பேர் சொல்வது நினைவு வரலாம். எதனால் இந்தப் பேர்? என்ற கேள்வியும் எழலாம்.

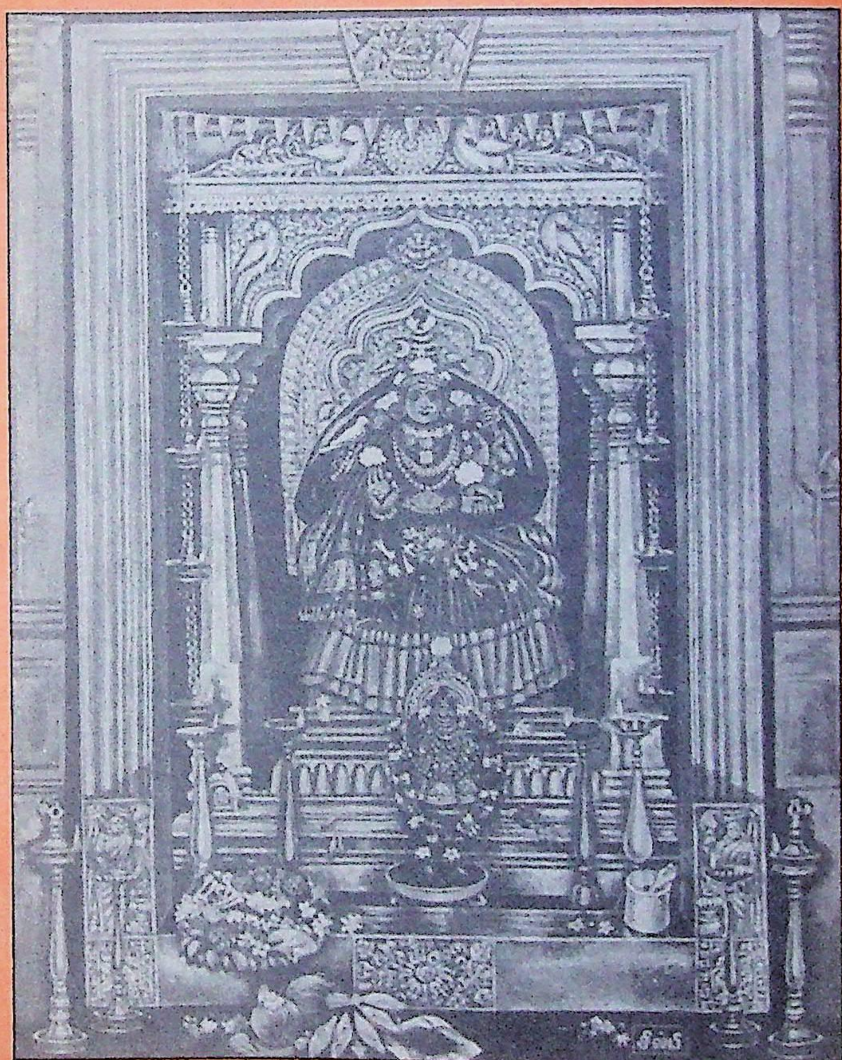
சரீரத்தைவிட்டு ஸித்தியான பெரியவர்களுடைய அனுக்ரஹ சக்தியில் ஒரு கலை ப்ராணவியோகமான பிறகும் அவர்களுடைய சரீரத்திலே இருந்து கொண்டிருக்கும். அந்தப் பெரியவருடைய தேஹத்தைப் புதைத்துவைக்கிற இடத்தில் இந்த அனுக்ரஹக் கலையானது ஊன்றி நின்று பக்தர்களுக்குப் பாயும்படியாக ஸ்தானம் ஏற்படுத்தித் தரப்படுகிறது. அதனால் தான் ஸமாதியை 'அதிஷ்டானம்' என்பது.

வழக்கத்தில் எப்படியிருக்கிறதென்றால், சில இடங்களில் ஸமாதியின் மேலே துளஸி வைக்கிறார்கள்; சில இடங்களில் ஸமாதிக்கு மேல் சிவலிங்கம் ப்ரதிஷ்டை செய்கிறார்கள். துளஸி வைக்கப்பட்ட ஸமாதியை ப்ருந்தாவனம் என்றும் லிங்கம் வைக்கப்பட்ட ஸமாதியை அதிஷ்டானம் என்றும் சொல்வதாக வழக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. நம் மடத்து ஆசார்யர் களிலேயே கலவையில் ஸித்தியான இரண்டு பெரியவர்களுக்கு அங்கே துளஸி வைத்து ப்ருந்தாவனம் அமைந்திருக்கிறது. இளையாத்தங்குடியில் ஸித்தியானவருக்கு அங்கே சிவலிங்க ப்ரதிஷ்டையோடு அதிஷ்டானமும் அமைந்திருக்கிறது.

அடுத்த புத்தகத்தில்...

அத்வைதம் என்கிற தலைப்பின் கீழ்க் கட்டுரைகள் தொடர்கின்றன.





சிருங்கேரி — ஸ்ரீ சாரதாம்பாள்